

THOREGON

75

Perry Rhodan 1874

Robert Feldhoff

HODINA CENTRIFAALŮ

Přeložil Jiří Podbrdský

†^

^

1.

„Máme vzduch ještě na dvacet minut," oznámil Reginald Bull horce ostatním.
Drž přece hubu, tlust'ochu! .
„To je zatraceně málo," pokračoval,
„A já jsem si chtěl ještě dost užít.
V Terranii bejval jeden bar, někde v Atlan Village. Jak se jenom jmenoval, ksakru...
Nevzpomínáš si, Perry?"
Zhluboka jsem se nadechl, ačkoli jsem

věděl, že si tím zkracuji život o několik vteřin. „Ty myslíš podnik s tou zrzkou?"
odpověděl jsem.
„Jo! Přesně ten ["vykřikl Reginald a naznačil rukou ve vzduchu její nadměrně vyvinutý hrudník a zaoblené boky. „Byla skvělá. Pořád mi cpala do ruky svoje vizi-fonový číslo." • ,
„Už je to dobrých tisíc let, Bully," zavrčel jsem. „Ta kráska už se dávno rozžeh-nala s tímhle světem."
„No jo... Tak se s ní holt setkám až v pekle."

„A proč ne v ráji?"

„Dámy s takovou tělesnou výbavou se stěží dostávají do nebe. Ostatně tam nepatřím ani já. Když jsem byl mladej, až příliš jsem holdoval whisky."

„Jen jestli nejsi příliš skromný. Mám dojem, že seznam tvých hříchů je mnohem delší."

Thlustoč poněkud zbledl, což nebylo v naší situaci nijak divné.

Vtom k nám přistoupil vůdce klanu A-Caliform, Centrifaal s bílou kůží a černou oční lištou, a chladně nám oznámil: „Už nemohu poslouchat vaše řeči. Nezdá se mi přiměřeně vtipkovat v téhle chvíli."

Bull už už uraženě otvíral ústa, ale předešel jsem ho, než stačil usadit Centrifaaala, a řekl jsem: „Máš pravdu, Califórme. Každý se ale vyrovnává po svém s faktem, že se jeho život chýlí ke konci."

PEGOOM se proměnil ve vrak. Schytali jsme salvu z černé lodi obsazené Galorňany, kteří byli pod vlivem záření vyvolávajícího agresivitu. Na palubě nám nefungoval téměř žádný přístroj. Poškozené byly pohonné jednotky, přístroje za- ;

jišťující přežití a vyřazené byly i ochranné štíty.

Tísňové volání, které jsme vyslali, mohl stejně dobře zachytit nepřítel. Ve válce se nacházela polovina Plantaga. A vyvolali ji draci na Galomu a Helter Baakenu. Kdo se ocitl v jejich blízkosti, propadl neodolatelné agresivitě.

Kdekdo volal o pomoc. Bylo mi jasné, že si posádky na většině lodí budou muset pomoci samy. Spíš to ale vypadalo, že jsou na tom stejně jako my - že je čeká neodvratná zkáza. Pokud se neudusíme, pak nás Stejně dostane žluté slunce, které vmžiku spálí na prach PEGOOM, nebo lépe řečeno to, co z něj zbylo. Možná ještě dřív, než nám dojdou zásoby vzduchu.

Pohybovali jsme se v gravitačním poli hvězd, a přestože jsme měli skafandry s tryskovým pohonem, neměli jsme šanci

uniknout. Kromě toho s námi byla na palubě cizí bytost jménem Ton-Gabbeth, Taš-terman, jehož tělo připomínalo ztrouchnivělý pařez. Neměli jsme pro něj vhodný skafandr.

Reginald Bull se na mě tázavě podíval a pak vrhl významný pohled na Taštermana. „To fakt nemůžem pro kámoše vůbec nic udělat, Perry?" řekl tiše.

„O tom právě přemýšlím, thlustoču."

Až nám dojde vzduch, udusí se Tašter-man jako první. Neměl jsem rád, když mi přátelé umírali přímo před očima. Kromě toho jsme letěli na tuhle misi právě kvůli Ton-Gabbethovi. Nebýt jeho, nikdy bychom se nevydali do soustavy Gronenu. Byl jediný, který znal polohu záhadné bažinné stanice na planetě Taš-Term. Na něm možná záviselo přežití národů Plantaga. f, - „Zaklel jsem a thlustoč vedle mě pobledl ¹ Ještě víc. „No, Perry...", podíval se na mě udiveně, vzápětí se ale zašklebil a dodal:

„Zdá se, že je všechno v háji, když i ty začínáš být sprostěj."

„Přesně tak. Kolik času nám ještě zbývá?"

Bull pohlédl na provizorní hodiny, které sice neudávaly standardní terranský čas, ; ale stačily k hrubé orientaci, a oznámil mi:

„Osmnáct minut."

„Budeme bojovat o každou vteřinu. Možná prodloužíme zbývající čas až o čtvrt hodiny."

„A jak to míní pan Rhodan udělat?" poznamenal horce Reginald a otočil se k ovládacímu panelu.

„Osmnáct minut...", přemýšlel jsem nahlas. „To v případě, že dýcháme všichni normálně. Když budeme v klidu nebo spát, ušetříme kyslík."

„Prozradíš mi to sladký tajemství, kdo z nás tady je ochotnej si jít teď lehnout?" zeptal se mě Bully jízlivě.

Vzadu u stěny postávali Centrifaaalové z A-Califormova klanu, bývalí bojovníci, kteří prošli shiftingem a ztratili veškerou

agresivitu; vedle nich pak se nacházel strážce Foremon zachovávající ledový klid i tváří v tvář smrtelnému nebezpečí.

„Všichni mají na to dost rozumu, na rozdíl od tebe," zavrčel jsem. „Máme skafandry pro všechny, až na Ton-Gabbetha. Proto se do nich uchýlíme a zavřeme přílby. Dýchat bude jenom on, my použijeme za-; soby vzduchu ze skafandrů."

Oblékl jsem si jedno ze zařízení vzdáleně podobných terranskému SERUNU, která byla k dispozici na palubě každé galonské lodi. Netrvalo dlouho a uviděl jsem za průhlednými kryty příleb také vážné obličej ostatních.

Zásoba vzduchu nám nyní měla vydržet o něco déle. Bude to ale k něčemu, když stejně hrozí nebezpečí, že se PEGOOM zřítí do slunce?

Teploměr na velitelském můstku byl zničený stejně jako většina přístrojů. Obleky však měly vlastní termometry. Sledoval jsem, jak teplota vystoupila na víc než padesát stupňů Celsia. Nám to nevadilo, protože nás chránily obleky, zato Ton-Gabbeth se ocitl v bezprostředním ohrožení života.

Přemístil jsem se k Taštermanovi a zeptal jsem se ho: „Jak dlouho ještě dokážeš vydržet?"

Chvilí trvalo, než mi prapodivný tvor odpověděl: „Dlouho ne, Perry Rhodane. Mám v těle vysoký podíl tekutiny. Až začne vřít, zemřu."

„Neboj se," chlácholil jsem ho. „Tak daleko to nedojde."

„Mám na to jiný názor," namítl Ton-Gabbeth. „Pokud to dokážu posoudit, zbývá mi ještě tak šest až osm minut."

„Jak to můžeš vědět, když..." Zarazil jsem se uprostřed věty a pohlédl jsem směrem k radiostanici, která se rozbzučela. „Něco přišlo!" vykřikl jsem.

Utvořili jsme půlkruh kolem hyperpřijímače.

„KOSMICKÉ LODI PEGOOM," ode

čítal jsem z displeje, „DODRŽUJTE BEZ-PODMÍNEČNĚ RADIOVÝ KLID. JSME NA CESTĚ K VÁM!"

„Moment, Perry!" vykřikl Reginald Bull. „Není to podepsané. Možná to přišlo z černý galomský lodi."

„Proč by nás pak ale vyzývali, abychom dodržovali radiový klid?"

Tlust'och nevěděl co na to říct. Bylo jedno, jak zemřeme. Neznámí, kteří nám poslali zprávu, si budou muset zatraceně pospíšet, pokud chtějí ještě něco zachránit. Vypnul jsem tísňový signál. PEGOOM byl nyní odkázán na to, zda nám cizí loď opravdu přiletí na pomoc.

^X ^

Ton-Gabbethovy pesimistické předpovědi se nepotvrdily. Uplynulo osm minut a pořád ještě byl naživu. Zčásti proto, že poškozený trup PEGOOMU tlumil žár lépe, než jsme předpokládali. Teplota se už delší dobu udržovala na osmdesáti stupních Celsia.

Po dvanácti minutách vystřelila z hyperprostoru nějaká loď. Nejprve jsem nerozeznal, o jaký typ jde; zkáza postihla také palubní lokátory. Zakrátko jsme ale identifikovali vejčité plavidlo dlouhé 550 metrů. Jinými slovy šlo o *bílou* galonskou loď. Černé lodi byly všechny dlouhé 900 metrů. Na posledním neporušeném monitoru jsem sledoval, jak si nás vejčitá loď přitahuje.

Následovalo poslední šubnutí a PEGOOM dosedl do hangáru. Teplota jeho pláště se už vyšplhala někde kolem jednoho tisíce stupňů Celsia. Museli jsme počkat ještě několik minut. Cítil jsem podmanivě pozitivní záření. Na palubě cizí lodi se nacházelo několik tuctů Galorňanů a mě bylo v jejich blízkosti velmi příjemné; uvědomoval jsem si ovšem, že vládci Plantaga se vyrovnávají se situací mnohem hůř než já nebo tlust'och.

Teplota pláště se rychle snižovala, protože byl ochlazován umělým ledem, aby se do PEGOOMU vůbec dalo vstoupit. Popadli jsme Ton-Gabbetha a vyvlekli jsme ho ven. Nejdřív šli Centrifaaalové a pak my s Taštermanem. Úplně na konci se držel Foremon, kterému PEGOOM vlastně patřil. Když jsme opustili loď, zjistili jsme, že tahle hromada šrotu už létat nikdy nebude.

„Můžeš chodit, Ton-Gabbethe?“ zeptal jsem se Taštermana.

„Ano. Děkuji, Perry Rhodane.“

„Fajn. Odteď se drž blízko mě,“ přikázal jsem mu. Velitelský tón byl v této chvíli naprosto žádoucí. Šetřili jsme tak Taštermanům rozhodovací hormon kaš-phée, kterého měli jen omezené množství.

„Provedu,“ odpověděl Ton-Gabbeth poslušně a zároveň spokojeně. Hlas mu zněl pevně a bylo mi jasné, že se určitě zotaví.

Pohlédl jsem na druhou stranu hangáru. Otevřela se tam přepážka a uviděl jsem modrokožce. Podobal se sošce obtioustlého Buddhy,“ kterou si lze ještě koupit mnohde na Zemi. Na první pohled se jednalo o ženskou bytost, i když rozeznat u Galorňanů pohlaví se dalo výjimečně a pouze prostřednictvím mentálního pole.

Galorňanka měřila necelé dva metry. Jen párkrát jsem viděl zástupkyni její rasy, která by byla tak tlustá a vrásčitá. Ihned jsem porozuměl útržkům jejích myšlenkových pochodů. *Starost, údiv a zoufalství*. To byly pocity, které jsem vnímal kromě pozitivního vyzářování.

„Jmenuji se Loud Myriád,“ prohlásila. „Jsem velitelka této lodi.“ Mluvila basem a její standardní Goo znělo přátelsky. „Vítám vás na palubě SCARVAKENU. Slyšeli jsme vaše volání o pomoc. Podle použitého informačního kódu se dalo usoudit, že jde o galomský pomocný člun. Pospíšili jsme si, jak jen to šlo.“ ; „Dorazili jste právě včas,“ odpověděl jsem a vystoupil jsem před ostatní. „Mé

jméno je Perry Rhodan. Jménem svým i svých společníků vám děkuji za záchranu.“

„Co se stalo?“ Záření vycházející z Galorňanky bylo mnohem silnější, než bylo běžné u příslušníků jejího národa.

„Napálila to do nás černá galornská loď, když jsme prchali z Centra Centrifaaalů.“

Do Galorňančina mentálního pole se přimísil hluboký zármutek. „Prožíváme strašné časy,“ povzdechla si. „Rozpadá se všechno, zač jsme bojovali takovou spoustu tisíciletí. Tohle nepřežijeme. Buď se zblázníme jako naši soukmenovci na Helter Baakenu, nebo nás to zlomí uvnitř.“

„Na to je ještě trochu brzy,“ pokusil jsem se ji uklidnit. „Ještě není všechno ztraceno. Udělali jste dobře, že jste nás zachránili, Loud Myriád.“ Ukázal jsem za sebe na kostlivce vysokého metr čtyřicet a s obrovskými plachtovými ušima. „Tenhle Asiat je Foremon, zástupce Ce Rhiotona, druhého posla Thoregonu.“

Loud Myriád vytřeštila oči a vyhrkla: „*Tohle* je Foremon?“ Vyvalila se z ní velká vlna úžasu. „SCARVAKEN se dlouhou dobu zdržoval na krooghských světech. Naším úkolem bylo kontrolovat dodržování míru v Plantagu. Proto nejsme informováni o všech detailech. Vcelku však...“ Zarazila se, zahleděla se upřeně na Adiata.

„Foremon, můj společník Reginald Bull a já jsme mířili na Galorn, k Mostu do nekonečna,“ prohlásil jsem. „Odletěli jsme s vědomím a svolením Kaif Chiriathy, abychom pátrali po nezvěstném Ce Rhiotonovi. Naše mise však ztroskotala. Galomský drak začal zářit. A pak jsme narazili na černou loď.“

Loud Myriád chvíli mlčela. Cítil jsem její zmatek. „Nevím, co tím chceš říct, Perry Rhodane,“ ozvala se konečně. „Nevím nic o žádném zářícím drako-

„Přirozeně **že** ne, ale já ti to vysvětlím.

Potřebujeme tebe i tvou loď, abychom zachránili Plantagoo, Loud Myriád."

^ ^ ^

Sešli jsme se v zasedací hale: Bully a já, Foremon, kapitánka a několik členů posádky. A-Caliform a ostatní Centrifaaalové si lízali rány a kromě toho pečovali o Ton-Gabbetha. Podle mě se však spíš vymluvili, aby nemuseli na poradu. Chápal jsem je. Neměli Galorňany příliš v lásce.

Od událostí v Pentrickém mračně jsme znali společnou minulost Centrifaaalů a Galorňanů. Díky černé lodi jménem KEM-PEST jsem se dozvěděl, že Centrifaaalové jsou produktem jistého genetického experimentu. Byla v nich uměle vypěstována útočnost určující jejich život. V rozhodujícím okamžiku je pak Galorňané nechali na holičkách a vypudili je na Centrum Centrifaaalů. Bez technické pomoci, v naději, že vymřou sami.

Centrifaaalové si však oproti všem prognózám vybudovali vlastní civilizaci. Postavili si vlastní kosmické lodě a vstoupili na galaktickou scénu Plantaga. A to byla jejich smůla; to se také stalo o mnoho tisíciletí později osudným A-Califormovi a jeho soukmenovcům.

Galorňané se nesmířili s centrifaaalskou agresivitou a odpověděli na ni shiftingem — tajuplnou zbraní pánů Plantaga. Kdo nechtěl dodržet nařízený mír, byl potrestán odnětím všech agresivních součástí své osobnosti a současně mu byl na polovinu zkrácen zbytek života.

Centrifaaalové se stali oběťmi shiftingu nedávno. A-Caliform a ostatní byli od té doby neustále sužováni myšlenkami na sebevraždu. Nemálo jich proměnilo myšlenku v čin. Nemohl jsem jim to zazlívat. V mých očích se shifting rovnal duševní kastraci.

Jakkoliv se Galorňané rádi vydávali za vyspělý národ, kráčeli nesprávnou cestou.

Mír si nelze vynutit, nýbrž zasloužit tvrdou prací. Ta mohla v rámci celé galaxie trvat klidně desetitisíce let. Galorňané se s tím ale odmítali smířit. Ani Loud Myriád, ani její podřízení.

„Ráda bych věděla, nač teď myslíš, cizince," ozvala se podezřívavě.

Prinutil jsem se zaplašit černé myšlenky. Aktuálních problémů bylo beztak dost a dost. „Když jsme přišli na Galorm, abychom vstoupili na Bazaltové nížině do Hřibu, narazili jsme na silné pole agresivního záření," prohlásil jsem. „To jsme ještě nevěděli, co se s námi stalo. Zjistili jsme to ale brzy. Vy Galorňané odnímate svým potomkům agresivní složku osobnosti, když jsou ještě hodně mladí. Tu pak ukládáte do zařízení, kterému říkáte drak..."

„Správně," souhlasila Loud Myriád a byla náhle ve střehu. „Co tím chceš říct, Perry Rhodane?" Zkřivila svůj široký, neuvěřitelně vrásčitý obličej. Patrně tušila, co nyní přijde.

„Tento postup se však projevil jako osudová chyba. Zjistili jsme, že galomský drak byl zmanipulován.

Jsi obeznámena s vnitřní konstrukcí tohoto zařízení?"

„Ne," přiznala váhavě Galorňanka. „Nezná ji žádný Galorňan, alespoň ne důkladně. Všechno o tom vědí jen stavitelé draků."

Zakroutil jsem hlavou. Nechápal jsem, jak může nějaký národ svěřit takovou odpovědnost malé hrtce svých příslušníků. Jenže u Galorňanů jsem nerozuměl více věcem.

„Drak je v zásadě hluboká šachta," spustil jsem. „Jednou do ní spadne každé galornské dítě - i ty jsi to prožila. Loud Myriád, stejně jako vy všichni." Podíval jsem se na Galorňany v sále. Protože jsem je chtěl získat pro svůj plán, snažil jsem se vzbudit v nich důvěru. Museli uznat mou autoritu, protože prokázali, že nebyli schopni vyrovnat se s největší krizí svých dějin.

„Na dně šachty jsme našli několik technických zařízení. Vypátrali jsme, že jsou to přístroje na zachování života. Drak na Galomu je má však poškozené. Předpokládáme, že šlo o sabotáž.“

„To není možné, Perry Rhodane!“ zaprotetovala prudce Loud Myriád. „Do draka na jakémkoli galornském světě mohou vstoupit pouze stavitelé. A ti by nikdy záměrně nepoškodili zařízení, které stvořila jejich gilda.“

Zlovlně jsem se uchechtl a namítl jsem: „V tomto bodě se bohužel mýlíš. K tomu se ale ještě vrátím. — Sestoupili Jsme tunelem, který vede do vlastního dračího hnízda. Bylo tam několik tun biologické masy vyživované zařízeními na uchování života. Tato genová masa sloužila k tomu, že do sebe pojímala vaše agresivní složky. Zde byla zařízení poškozená a v důsledku toho hmota odumírala.“

Galorňané zděšeně mlčeli. Vycítil jsem jejich pochyby. Bylo mi líto, že je musím šokovat těmito informacemi. Na soucit a ohledy jsem ale neměl čas. „A nyní se dostávám k té sabotáži,“ pokračoval jsem nemilosrdně. „Na dně dračí sluje jsme objevili mrtvolu. Mrtvolu *Centrifalů*.“

Galorňané vyskočili, jen Loud Myriád zůstala sedět. Zdálo se, že má z nich nejsilnější nervy.

„Centrifaal, Perry Rhodane?“ ozvala se zamyšleně.

„Ano.“

„Jak se tam dostal?“

„To nevíme. Domníváme se ale, že sabotáž provedl on.“

„Centrifaalové toho nejsou schopni. Určitě by je to nenapadlo a ani nemají potřebné prostředky. Někdo toho ubožáka patrně zneužil.“

„Myslíme si totéž. Už proto, že byl po smrti, když jsme přišli.“

„Proč ale nerozstřílel prostě paprskometem všechnu genovou masu?“

„To mě také napadlo. Odpověď ale není

jednoduchá. Kdyby zničil naráz všechnu hmotu, nejspíš by to vyvolalo spontánní agresivní šok, který by se projevil po celém Plantagu. Sabotérovi však šlo o něco jiného, chtěl aby se agrese uvolňovala pomalu, rozhodl se vehnat postupně celé Plantagoo do zkázonosné války. A zřejmě se mu to povede, jak to vypadá.“

Dopřál jsem Galorňanům několik minut, aby strávili má slova, a pak jsem pokračoval: „Válka mezitím už vypukla. Z Pentrického mračna se vyrojily vaše černé lodě a všude rozsévají smrt a zkázu... Vycházeli jsme tedy z předpokladu, že ve stejné době byl poškozen také drak na Helter Baakenu. To ostatně potvrzuje tvou teorii, že za sabotáží vězí kdosi neznámý. Obě akce byly koordinovány. Protože jsme nemohli odletět na Helter Baaken, provedli Jsme buněčný test na Centru Centrifalů. Zjistili jsme, že genová masa byla velmi dlouho produkována na Taš-Tennu — určitě mnoho tisíc let.“

„Snad ji nevyroběli Taštermani?“ vyhrkla překvapeně Loud Myriád.

„Přesně tak.“

„No... Zdá se mi, že to do sebe zapadá. Koneckonců dostáváme od Taštermanů také kašphee Je logické, že to spolu ně-: jak souvisí.“

„Každopádně musíme na Taš-Term,“ naléhal jsem. „To je jediná možnost jak opravit genovou masu v dracích: Musíme zkrátka a dobře vyrobit *čerstvou* hmotu.“

„Jenže vás hrozně zřídili, co?“ dedukovala Galorňanka.

„Přesně tak.“

„Ted' to tedy víme,“ prohlásila Loud Myriád po chvíli tísnivého ticha.

Jeden z jejích soukmenovců zvedl ruku na znamení, že se chce na něco zeptat.

„Prosím,“ vyzval jsem ho.

„Jak můžeme vědět, že ti máme věřit, Perry Rhodane?“

Pocítil jsem nepřátelské záření, jež se u Galorňanů nezasažených agresivním zá

řením vyskytuje zřídka. „Nijak," odpověděl jsem. „Samí tvrdíte, že jste slyšeli o mně a Foremonovi. Podívejte se na svou galaxii! Plantagoo se potápí. Případá mi možné, že černé hvězdné flotily zničí všechno. Vy *jsíte jediní*, kteří vůbec můžete nabídnout něco cenného!"

Loud Myriád se narovнала v křesle, zavřela oči a nijak nereagovala. Dávala jasně najevo, že si přeje, aby ji nikdo nerušil při přemýšlení. Respektovali jsme to a nikdo ani necekl.

Když pak opět otevřela oči, obrátila se přímo na mě a zvolala: „Říkal jsi, že potřebuješ mě i mou loď, Terrance!"

Přikývl jsem, i když jsem věděl, že Galorňanka toto gesto nepochopí. „Správně," dodal jsem. „Musíme se dostat co nejrychleji na Taš-Term. A bezpečně dopravit nás tam může SCARVAKEN. Doufám, že zjistíme něco o genové masě v dračí sluji. Něco, co nám pomůže zabránit katastrofě."

Reginald Bull, který seděl po celou dobu nehnuto vedle mě, mě zapřísahavě doplnil: „Je to možná jediná vaše šance. Tahle loď nás musí podpořit. Jinak udělaj černý lodi z Plantaga kůlničku na dříví! Vaši vlastní soukmenovci!"

Loud Myriád pohlédla nevlídně na tlust'ocha. Zřejmě nezvolil právě nejvhodnější tón. S Galorňany se musí opatrně. Jsou nesmírně pyšní na to, že to byli *oni*, kdo přivedl galaxii na správnou cestu. Pokud o tom někdo pochyboval, nemohl než vzbudit jejich nelibost.

Na kapitánce SCARVAKENU bylo vidět, že se jen stěží ovládá. Nakonec prohlásila: „Perry Rhodane, Reginalde Bulle, Foremone. Musím odmítnout váš opovážlivý návrh. Ne že bych snad pochybovala o tom, co jste mi vyprávěli. Jenže SCARVAKEN má svůj úkol. Nemůžeme vás dopravit na Taš-Term."

Měl jsem dojem, že hovoří pod obrovským tlakem.

Bully vyskočil jako čertík z krabičky a vztekle vyprskl: „*To snad nemyslíš vážně, Myriád!*"

„Ale ano, Reginalde Bille. SCARVAKEN není k dispozici. Nemůžete dostat žádnou bílou galornskou loď."

„Nejmenuju se Bili, ale Bull!" zavrčel tlust'och. „Nabízíme vám jedinečnou šanci; jak zvrátit osud. My Plantagoo nepotřebujeme, stačí nám vrátit se zpátky na Galorn. Pak vstoupíme do Hříbu a na Most do nekonečna a —/; a jsme pryč! Co je nám vlastně do vaší ubohý galaxie? A přece jsme tady! A to jsme cizinci! A co děláte vy, páni světa, na kterých leží odpovědnost? Zrovna nemáte čas! To je ale směla! Co je to tady vlastně za bordel?"

Pochyboval jsem o tom, že by translátory převáděly Bullovy výrazy do přesné podoby. Nicméně jsem ani na okamžik nevěřil tomu, že by vysoce inteligentní Galorňané nevstihli smysl jeho slov.

Loud Myriád se kroutila. Došlo jí, že můj přítel Bully má naprostou pravdu. Přesto měla zřejmě své důvody, proč trvat na svém.

„Dobře mě poslouchajte, prosím vás," naléhala. „Všechny bílé galornské lodě, které nepostihlo v Plantagu záření vyvolávající agresi, se mají spojit ve svaz. A to má nastat za chvíli. SCARVAKEN se k nim přidá za všech okolností - pokud ovšem nebudeme zničeni."

„K čemu to má sloužit?" zeptal se jí Bully kousavě. „Půjde o debatní kroužek? A pokec ve velkém kruhu?"

„Ne. Máme v úmyslu proniknout se všemi loděmi najednou do Pentrického mračna."

„Proč?"

Loud Myriád vyzářila emoci, která se mě velmi dotkla. Náhle jako kdybych měl v hrdle nějaký chuchvalec.

„Pokusíme se podrobit shiftingu galornský národ a všechny černé lodě. Nikdo nám nesmí uniknout. Bezpochyby se při

„Mýlíš se v jednom bodě, Perry Rhodane," řekl Quer-Gen. „My na palubě TEN-DRIKONU stále cítíme agresivní záření — a jak. I zde v soustavě Gronenu, vzdálené od Helter Baakenu deset tisíc světelných let. Je zde velmi slabé, ale je. Nelze mu uniknout nikde v Plantagu, má-li někdo citlivou duši."

V tom to tedy bylo. Bull, Foremon a já jsme měli jinou mentální stabilitu než Quer-Gen a jeho soukmenovci. Pokusil jsem se vmyslet do situace Taštermanů. Na první pohled se zdálo, že záření zasáhlo méně než Galorňany nebo jiné civilizace v Plantagu. Jenže to byl zřejmě omyl.

Bylo mi Taštermanů líto. Svým způsobem byli stejně na lopatkách jako všichni ostatní. Tragika jejich osudu spočívala v tom, že se *museli* samostatně rozhodovat. To pokaždé spotřebovalo určité množství kaš-phee. A když jim došel rozhodovací hormon úplně, zemřeli. Už nyní byli odsouzeni k hyperaktivnímu vyhoření. Když přijde konec, nemůže si žádný z nich říct: „Ještě jeden měsíc, možná jeden rok."

„Možná bychom vám mohli nabídnout smysluplný úkol," řekl jsem. „Doporučuji vám, abyste se s TENDRIKONEM drželi blízko SCARVU TŘI."

„Proč?" zeptal se mě Quer-Gen dychtivě. „Pověz mi to, Perry Rhodane!"

„Hledáme jednu zmizelou stanici na Taš-Termu. Máme na palubě jednoho vašeho soukmenovce, který zná její přibližnou polohu."

^ ^ ^

Začali jsme od kosmodromu a pročešali jsme podle Ton-Gabbethových pokynů polovinu planety směrem na jih. Prolétli jsme se SCARVEM-3 několika bouřemi, když vtom Tašterman vykřikl: „Tady je to! Tady!"

Foremon snížil letovou rychlost, až se vejčítý člun nakonec nehybně vznášel nad

bažinou. „Nic nevidíme, Ton-Gabbethe!" zvolal.

„Musí tam být," trval na svém Tašterman. „Vyrosl jsem v téhle oblasti. Stanice se nachází někde v okruhu jednoho sta kilometrů."

Rozhodli jsme se, že pročešeme bažinu co nejdůkladněji. Společně s Quer-Genem jsem určil pátrací úseky pro SCARV-3 a TENDRIKON.

„Co přesně hledáme?" zeptal se mě kapitán taštermanské kostky.

„Mnoho o tom nevíme. Nejspíš nějaké budovy."

„V téhle oblasti žádné budovy nejsou," tvrdil Quer-Gen zcela přesvědčeně. „Budovy jsou příliš těžké, propadly by se nezadržitelně do bažiny."

„Možná, ale přece je zkusíme najít."

Obě tak rozdílné lodě se pohybovaly nad terénem asi v padesátimetrové výšce. Bažina neumožňovala žádnou orientaci. Ton-Gabbeth tu a tam radostně vyjekl, když poznal některé úseky. Já jsem stejně jako Bully neviděl nic než keře na zrádném podkladu -Taštermanovi ale připomínaly ztracené dětství.

Co shora vypadalo jako pevná půda, byla ve skutečnosti děravá slupka vznášející se na vodnaté vrstvě. Příliš jsem nedoufal, že objevíme stanici. Quer-Gen měl patrně pravdu: Stavby z pevného materiálu se nemohly udržet na nepevném povrchu.

Jedině že by je někdo podložil a ukotvil.

Po půlhodině Foremon vykřikl: „To je ono!"

Rozeznal jsem na displeji strukturálního čidla obrazy umělého útvaru. Byly to budovy. Ton-Gabbeth tedy nemluvil do větru. Svým způsobem však měl pravdu také Quer-Gen, neboť stavby byly téměř celé zabořené do bahna. Vyčnívaly jim sotva střechy, skoro dokonale zakryté spleť bahenních rostlin. Nebylo divu, že jsme je nemohli zaměřit opticky.

„Foremone, ukaž nám všechna data a průřezy budov na obrazovce! Ať máme přehled, co všechno zjistily lokátory.“

Strážce vytvořil před našimi zraky obraz stanice. Byla to dvoupatrová krabice jednoduché konstrukce a velmi strohé architektury.

„Stanice je stará víc než deset tisíc let, spíš patnáct tisíc. Ke stavbě byly zjevně použity materiály nepatrné hustoty. Neleží na pevném podkladu; ten je totiž až v hloubce sta metrů. Budovy ve skutečnosti *plavou*. Jsou sice ponořené, ale víc už neklesají.“

Reginald Bull seděl vedle mě a zíral zamýšleně na obrazovku. Záhada ponořené stanice dráždila jeho fantazii. „Jinýma slovy,“ prohlásil, „stanici postavili bez základů. Měla plavat. A pak se přece jen potopila.“

„Ale až po velmi dlouhé době,“ namítl Foremon.

„Jak je na tom stanice staticky?“ zeptal jsem se ho.

Strážce namířil speciální materiálový lokátor na budovy a ohlásil: „Výborně. Je velmi stabilní. Nevykazuje zjevně nejmenší poškození.“

To byla příznivá zpráva. Zvyšovala vyhlídku, že najdeme většinu zařízení neporušenou.

„A co teď?“ poznamenal A-Caliform jízlivě. „Vezmeme si ochranné obleky a zaplaveme si v bahně?“

„To je moc pracné,“ namítl jsem. „Neptal jsem se ale na statiku zbytečně. Použijeme vlečné paprsky a vytáhneme stanici nahoru. Pak uvidíme co dál.“

Foremon zkoordinoval zařízení SCAR-VU-3 s těmi, která měl na palubě TENDRIKON. Mohli jsme začít. Tažné paprsky zajely pod povrch bažiny a uchopily stanici. Porost se náhle začal trhat a ven se pomalu vynořily spodní okraje střeš.

Patnáct tisíc let. Spousta času. Tehdy lidstvo ještě trčelo v jeskyních.

Doufal jsem, že budovy vydrží obrovský tah. Stačila půlhodina. Spojené paprsky řízené počítačem vytáhly stanici opatrně nahoru. Z bahna se vynořily čtyři stavby. Nakonec pluly na zrádném povrchu, uložené na podpůrných rohožích.

„To bychom tedy měli!“ vykřikl vítězně tlustoch. „Natáhněte si gumovky a jdeme do sajrajtu!“

Centrifugalové na něj nechápavě pohlédli, protože výraz „gumovky“ jim absolutně nic neříkal.

^ A ^

Chránění kombinézami jsme se snaželi na prastarou stanici. Museli jsme si je vzít, protože příroda na Taš-Termu produkovala řadu biologických jedů. Pouze náš průvodce Ton-Gabbeth žádný oblek nepotřeboval. Byl dokonale přizpůsobený pobytu na povrchu. Jak by ne, když patřil k nejvyvinutějším formám života na této planetě.

To, co vypadalo v hologramu primitivně, se nyní jevílo jako umělecké dílo. Stěny stanice byly rovné, ale byly pokryté precizně vytesanými reliéfy. Detaily se daly rozeznat jen stěží. Bahno mělo celé věky na to, aby se zachytilo na zdech a prohlubně vyplnily lišejníky a všemožné plísně. Měl jsem dojem, že rozeznávám vystupující postavy a startující kosmické lodi, ale jistě jsem to nemohl říct.

Jistě bylo jedno: Tento komplex nepostavili Taštermani, nýbrž tehdy ještě vládnoucí kosmoplavecký národ. Doufali jsme, že vypátráme který.

Ton-Gabbeth nás spolehlivě vedl na místo, jak jsem ne bez údivu zjistil. Taštermani si počínali pozoruhodně šikovně, přestože vyrůstali bez jakéhokoliv kontaktu s technikou. Mnozí z nich opustili vlast, protože v Plantagu se daly najít miliony jednotlivců ochotných rozhodovat za ně. Pro Taštermana bylo vrcholem štěstí, když se mohl někomu podřídit.

Stejně na tom byl i Ton-Gabbeth. Objevili jsme ho v genetické výzkumné stanici na Centru Centrifalů. Ještě s několika soukmenovci pomáhal zkoumat vzorky tkáně dovezené z dračí sluje.

Zprvu bezúspěšně, na to jsem si vzpomínal dobře. Z rozrušených tkání se dala jen z nepatrné části vyčíst původní struktura. A právě neurčitelný zbytek obsahoval tajemství, které dodávalo hmotě jedinečný ráz. Pak ale Ton-Gabbeth dostal nápad srovnat optická znázornění provázen DNA s jedním obrazem ze svého mládí.

Tento obraz poprvé spatřil právě ve stanici, kterou jsme měli před sebou! Genová masa z galornského draka pocházela z Taš-Termu. Stanice sloužila s vysokou pravděpodobností jako jakási genetická továrna. Museli jsme jen zbavit reliéfy nánosů bahna a rostlin a pak doufat, že se nám vyjeví tajemství substance.

Pro mě byla tato představa svým způsobem absurdní: Že by nejdůležitější tajemství Plantaga leželo ponořené v bahně? Zavrtěl jsem hlavou, současně jsem se ale připravil na nejhorší.

„Jde o to, abychom co nejdřív očistili všechny zdi ve stanici," prohlásil jsem. „A pak musíme také ještě zbavit nánosů bahna a svinstva především nepoškozené přístroje."

„Jak si to milostpán konkrétně představuje?" zeptal se mě tlustých zvědavě. „Košťatama a kartáčema?"

Tato otázka nebyla zase tak od věci. Pohlédl jsem vzhůru na obě kosmická plavidla, která se vznášela nad námi. „Na palubě TENDRIKONU se nachází tři sta Taštermanů, kteří přímo pukají aktivitou. Mám v úmyslu je využít."

„Určitě nemají na lodi tolik košťat a kartáčů," prohlásil pochybovačně Bull.

„Přirozeně že ne. Postavíme si nejdřív pár provizorních vodních děl. Pokud jsem to pochopil správně, je pod povrchem ba

žiny dostatek vody. Přefiltrujeme ji a ostříkáme jí reliéfy. Zkrátka a dobře budeme pracovat s vysokotlakými stříkačkami, tlust'ochu."

Reginald Bull na mě hleděl a stále ještě se tvářil skepticky. „Potom teda...," vypadlo z něj. Neznělo to zvlášť přesvědčeně, ale jeho obličej se postupně vyjasňoval.

Foremon, malý humanoid s obrovskými plachtovými ušima, předstoupil přede mě a rezolutně mi oznámil: „Nevidím žádný smysl v tom, abychom váhali s potřebnými opatřeními. Plán Perryho Rhodana mi připadá proveditelný. Pusťme se do toho."

^ JL ^

Netrvalo ani dvě hodiny, když jsme uvedli do provozu první vysokotlaké stříkačky. Quer-Gen dohlížel osobně na své soukmenovce. Taštermani z TENDRIKONU nesmírně pookřáli. Doslova rozkvetli a hýřili aktivitou, z níž šel až strach.

Za další hodinu se na zdech daly rozeznat obrysy postav a přibližný děj znázorněných výjevů. Připomněly mi kultovní zobrazení ze světa bohů z předatomové kultury na Zemi.

„To jsou Taštermani a Galorňani," řekl Bully a znalecky mhouřil oči. „Scény z jejich setkání. Možná jde o úplně první kontakt."

„To je možné, tlust'ochu."

Vzpomněl jsem si ještě jednou na KEM-PEST. Paměť palubního počítače na černé lodi informovala o Londě Dad, první galornské velitelce, která se tehdy setkala s Taštermany. Uvažoval jsem, zda jedna z těch kamenných postav může být Londa Dad. Vzápětí jsem se vzpamatoval. Musel jsem řešit spoustu důležitějších problémů.

Po další hodině se dala stanice považovat jakž takž za vyčištěnou. Bully a já jsme

se k ní snesli ve žlutých ochranných oděvech. Přistáli jsme před otevřenými dveřmi, kde nás očekávali Ton-Gabbeth a Quer-Gen.

„Hotovo!“ ohlásil kapitán TENDRIKONU. „Můžete si otevřít přílby. Už nejsou zaznamenávány žádné stopy nebezpečných biologických látek.“

Podívali jsme se na sebe a pak jsme odklopili přílby. Oba Taštermani nás provedli dveřmi do první krabice. Bylo tam šero. Na stropě nebylo žádné osvětlení, nicméně na několika místech svítily nouzové lampy. Dělal se mi špatně ze zatuchlého zápachu a snažil jsem se ho ignorovat.

V rozích se povalovaly zbytky zařízení, u nichž nebylo jasné, jak původně vypadala. Poznat by se to dalo pouze archeologickým výzkumem. Vnitřní stěny byly pokryté reliéfy stejně jako vnější, jen na nich byla zobrazena jiná témata a měly abstraktnější podobu. Nerozuměl jsem ani jednomu.

„Co je to za bordel,“ vyprskl Bully zlostně. „V tom se člověk nevyzná.“

„Člověk ne...“ spustil jsem a významně jsem ukázal na oba Taštermany, jejichž pohledy putovaly dychtivě po stěnách a po stropě.

Z Quer-Gena a málomluvného Ton-Gabbetha vyzařovalo téměř hmatatelné vytržení.

Vstoupili jsme do další místnosti, která vypadala úplně stejně jako předchozí — zbytky nábytku, zařízení a nesrozumitelné symboly a náčrtky.

„Co je to za kresby?“ zeptal jsem se jich, tiše.

„Rozeznávám biologické struktury,“ odpovéděl kapitán TENDRIKONU. „Pro mě jsou to živé bytosti. Nebo alespoň jejich předstupně.“

Z pahýlu se vyplazil liánovitý šlahoun. Quer-Gen ukázal na hvězdicovou modrou skulpturu vyčuhující několik centimetrů ze zdi a prohlásil: „Symbolizuje vysoce účinný

nervový jed. Nevím, kdo to vytěsalo, ale musel to být odborník.“

„Tašterman?“ zaprorokoval jsem si.

„Možná, Perry Rhodane. Nebyl ale sám. Taštermani nejsou umělci.“

Vyškrábali jsme se po zřítlině rozpadlém schodišti do prvního poschodí.

Ton-Gabbeth náhle vzrušeně vykřikl: „Támhle, Rhodane!“ Ukázal na třímetrovou hadovitě se rozvíjející strukturu. Beze slůvka vysvětlení. Zřejmě se domníval, že i já vím, oč jde.

To mě ovšem silně přecenil. Nebyl jsem schopný spojit si propletenec provázen s ničím. „Co to má být, Ton-Gabbeth?“ zajímal jsem se.

„Symbol genové masy, kterou jste přivezli z Galomu. Dokonalá struktura.“

„Je *umělá*,“ namítl Quer-Gen podezřívavě. „Nedokážu rozeznat, jak má fungovat.“

„Ani já ne,“ odpověděl Ton-Gabbeth prudce.

„Tuším ale její dokonalost. Nemusíme zcela chápat, co vidíme. Důležité je jen, že to umíme reprodukovat. Jakmile to zpracujeme v jemmgenech, sami pak prohlédneme strukturu. Potom ji přizpůsobíme požadavkům.“

Pozvedl jsem obě paže a poprosil jsem Taštermany o ticho. Spor, který málem propukl, se vymykal mému chápání. Především proto, že bahenní bytosti začaly komunikovat na několika úrovních současně a Terranec nebyl sto je sledovat.

„Vraťme se k důležitější věci,“ zvolal jsem. „Jste si jisti, že tyhle...“ Hledal jsem vhodné slovo, „...že tyhle *ilustrace* znázorňují genovou masu, kterou jsme přivezli z dračí sluje?“

„Ano, já jsem si tím zcela jistý,“ prohlásil Ton-Gabbeth. „Quer-Gen o tom však nemůže nic vědět, protože osobně neanalyzoval masu.“

Pohlédl jsem tázavě na kapitána TENDRIKONU.

„To je pravda,“ připustil neochotně.

„A teď nejdůležitější otázka: Můžete pomoci tohoto obrázku vyrobit novou genovou masu?“

„Samozřejmě!“ odpověděl Ton-Gabbe-th bezprostředně. „Je to přesný konstrukční plán. Dejte mi rok a zhotovím vám celou jednu tunu hmoty.“ „No, o roku jsme ani neuvažovali.“ „Ale?“

; V „Máš na to nanejvýš tři dny.“ „Očekávám tvé rozkazy,“ schlípl Ton-Gabbeth. „Za tři dny ale nezvládnou vyprodukovat víc než tři kilogramy.“ Musel jsem si vzpomenout na národy;

Plantaga a na to, že každý den umírají mi-;¹ liony Moxgergů, Centrifaaů a Krooghů. „Tři dny, víc ani vteřinu. — Co je s tebou. Quer-Gen? Jsi rovněž schopný vyrobit potřebnou látku?“

j „Přirozeně,“ odsekl a znělo to nepatrně uraženě. „A co tví podřízení?“

„Samozřejmě také. Vždyť jsou to Taš-; d'ermani. Každý z nich disponuje zdravými jemmgeny.“

Pustil jsem se do počítání. „Takto bychom měli za tři dny tři sta kilogramů, když vypočítá každý člen posádky TENDRIKONU. S tím už by se snad dalo něco dělat!“ „Co třeba, Perry?“ zeptal se mě Bully. To jsem od něj nečekal. Místo očí měl uzounké škvírky a tvářil se notně podezíravě. Nemohl jsem mu odpovědět vyčerpávajícím způsobem, protože jsem ještě nepromýšlel spoustu věcí, alespoň ne náležitě důkladně.

„Vezmeme těch tři sta kilo a vrátíme se zpátky na Galorn,“ řekl jsem mu. „Ano, tak nějak to uděláme.“ „Ach, jak prostě. A co potom?“ „Zkusíme opravit draka genovou masou.“

„Thlustochovi málem vylezly oči z důlků. „To jsem si mohl myslet!“ vykřikl. „A jinak jsi zdravej, Perry? Je ti jasný, že nemůžeme do draka ani nahlídnout“

„Ano.“

„Co ano?“

„Myslím tím, jako že to přesto zkusíme. Možná by to šlo, kdybychom nasadili dálkově řízené roboty.“ Už jsem nenavrhoval, ale rozhodoval. Bylo mi jasné, že thlustocho bude ještě chvíli žbrblat, ale pak také pochopí. Ani jemu se příliš nechtělo nechat zaniknout Plantagoo.

—3.

Na TENDRIKONU se zdržoval jen nezbytný počet členů posádky. Quer-Gen, dvě stě devadesát osm jeho podřízených a Ton-Gabbeth se nacházeli na stanici. Každý z nich si po určitou dobu prohlížel kresbu — a pak začal produkovat genovou masu. Taštermani obsadili prakticky celé dolní poschodí v každé ze čtyř krabicovitých budov.

Dalo mi hrozně moc práce, když jsem se jimi chtěl prodrat, jak byli namačkání k sobě. Odnesl jsem to četnými nadávkami ve standardním goo. Normálně by se Taštermani přikrčili a zamumlali by něco na omluvu, tihle však byli pod vlivem záření vyvolávajícího agresivitu.

Pro příslušníky možná nejzvláštnějšího národa v Plantagu nebyla výroba dračí tkáně žádný problém. Prostě dřepěli na zemi a od ztrouchnivělého pařezu se odlišovali pouze svalovým ústrojím ve tvaru kříže s přísavkovitými „chodidly“. Tu a tam jedním z četných tělesných otvorů vypudili výměšek do přistavených vaniček, které kolem nich nechal rozestavit Quer-Gen.

Mohli jsme jen sledovat, jak v nádobkách stoupá hladina. Hmota připomínala barvou lidskou dáseň. Jinými slovy byla ta mazlanina *zdravá a životaschopná*. Na rozdíl od buněčného vzorku, který jsme odebrali v dračí sluji; vzpomněl jsem si, jak byl šedivý a páchl hnilobou.

V tlačnici jsme objevili Quer-Gena. **Za-**

mával mi jednou z láonovitých paží a zvolal: „Zdravím tě, Perry Rhodane! Pojď sem, musíme si pohovořit o pár detailech.“

Společně s Bullym jsme si k němu razili cestu. Kapitán TENDRIKONU nám nevyšel v ústrety, zůstal na svém místě u jedné z vaniček. Patrně měl v úmyslu v příštích minutách vyprázdnit své jemngeny.

„Oč jde?“ zeptal jsem se ho, když jsme se k němu protlačili.

„Provedli jsme společně s Ton-Gabbe-them jednu genetickou modifikaci. Přizpůsobili jsme genovou masu specifickým požadavkům, které jsme vyvodili z toho, co jsi nám vyprávěl o situaci na Galornu.“

Zdalo se, že víc nemíní prozradit.

„O jaké přizpůsobení jde?“ vyzvídal jsem.

Quer-Gen vyspěchl do vaničky před sebou další bochánek růžové mazlavé látky. Taštermanovi nepůsobilo žádné problémy vyprazdňovat jemngeny a současně konverzovat.

„Upravili jsme hmotu tak, aby se zrychlilo buněčné dělení. Když se vám podaří /dopřít oněch tři sta kilogramů do dračí sluje na Galomu, bude se nová hmota vyživovat z odumřelé tkáně, a to bez *techniky zachovávající život*. Velmi rychle poroste a o to dřív bude funkční.“

Nedůvěřivě jsme se na sebe s tlust'ochem podívali.

„Dokonalé,“ prohlásil jsem. „Zkušenost mě však učí, že výhodu nelze nikdy dostat zadarmo. V čem je tedy nevýhoda?“

„Produkt zůstane v této podobě stabilní jen několik málo týdnů. Pak ho bude třeba vylepšit čerstvou hmotou zhotovenou podle starého vzorce.“

Nerozhodně jsem se podíval do nádobky naplněné z jedné čtvrtiny. Pozoroval jsem, jak z tělesných otvorů Taštermanů vyplesklo několik cucků barvy mladého masa, a pak jsem řekl: „Souhlasíme s modifikací. Za pár týdnů buď zvítězíme, nebo

to bude stejně jedno.“ Mávl jsem na tlust'ocha a nechali jsme Quer-Gena a ostatní v klidu produkovat.

Po zpola rozpadlém schodišti jsme se vydali vzhůru do druhého poschodí. V jedné z budov jsem předtím objevil místnost s poměrně neporušeným zařízením. Neměl jsem čas si ji pořádně prohlédnout.

„Tudy, tlust'ochu!“

Prošli jsme spojovací trubicí mezi dvěma budovami^ dorazili jsme do krabice ležící úplně vpravo vzadu od SCAR-VU-3.

„Tady je to.“

Před námi byla temná místnost. Osvět--lili jsme reflektory, na oblecích stěny. Vysokotlaké stříkačky zpřeházely spoustu zcela zrezivělých předmětů, některé však zůstaly na místě. Nábytek v rohu mi připomněl v podstatě stejnou sedací soupravu na palubě KEMPESTU. Do stěny byla zapuštěna řada zaneřáděných displejů;

vedle jsme spatřili ovládací prvky, dokonale uzpůsobené pro neohrabané galornské ruce. Zaujaly mě především dvě uzamčené skříně.

„Musíme je nějak otevřít, aniž poškodíme, co je uvnitř. Bully.“ Skrz přílbu jsem pozoroval tlust'ochův růžolící obličej. Poklekl před levou skříní, bezradně se na ni zahleděl a řekl:

„No jo, Perry... Hádám, že tyhle krámy jsou zajištěny impulsníma zámkami. Nevidím žádnou závoru ani nic podobného.“

„Impulsní zámky...?“ opakoval jsem po něm zamyšleně. „Chybí nám tedy jen správný kód.“

„Přesně tak.“

Vycházel jsem z toho, že stanici vybudovali Galorňané. Stejného původu tedy musel být také impulsní kód. Zadal jsem mikropočítači ve skafandru, aby se pokusil rozlousknout zámek. Byla jen otázka času, kdy se mu to povede.

Po dvou minutách se dveře skříně otevřely.

„Bingo!“ vykřikl Reginald Bull. Poklekl před skříní a posvítil si dovnitř. Zatvářil se zklamaně a hlesl: „To je v háji, Perry. Nic tam není.“

„Máme přece ještě druhou skříní,“ pokusil jsem se ho uklidnit. Opakoval jsem stejnou proceduru s mikropočítačem. Tentokrát trvala pět minut - a Bull jako předtím poklekl před otevřenou skříní. Skoro nehnul brvou, alespoň ovšem neklel. Vzápětí vytáhl předmět ve tvaru krabice na doutníky.

„To je všechno, Perry,“ řekl. „Co to k čertu je?“

„i.“

„Nemám tušení.“

Podal mi dózu. Pokusil jsem se najít víko nebo nějaký otevírací mechanismus, ale marně. Nakonec jsem si stáhl rukavici a dotkl se předmětu holými prsty. Byla na omak teplá a cítil jsem vibrace. A ještě tu bylo něco. Zpočátku jsem nevěděl, jak definovat ten pocit — jako by se mi někdo zavrtával do lebky a šátral v ní.

Po chvíli jsem cítil, jak mě cosi přeneslo do plastické scenerie. Slyšel jsem hlasy a na okamžik jsem pohlédl do vrásčitého modrého obličejce.

Ta krabice byla jakýsi deník. Obsahoval záznamy zatím neznámého Galorňana.

„Co je s tebou, Perry?“

Bullyho hlas ke mně doléhal jakoby z velké dálky a úzkým tunelem.

Pokusil jsem se mu odpovědět: „Neboj se, zmizím jen na chvíli.“ Nevěděl jsem, jestli jsem skutečně otevřel ústa.

^ ^ ^

Jmenovala jsem se Londa Dad a byla jsem kapitánkou černé galornské lodi KEMPEST.

Mé alter ego jménem Perry Rhodan si vzpomněl na to, že kdysi už něco zaslechl o KEMPESTU. Ani jméno Londa Dad mu nebylo cizí.

Opustila jsem loď v největší tajnosti. Bylo to nutné, protože se KEMPEST nemohl smířit s mou mírovou politikou. Loď mě už nepodporovala, naopak bojovala proti mně. Nebo lépe řečeno: *Bojovala by* proti mně, kdyby se dozvěděla o mé misi na planetu ležící pod námi.

Ta planeta se jmenovala Tas-Term a byla to vlast Taštermanů, národa v galaxii prakticky neznámého.

Vysoká galornská důstojnice by se normálně nezahazovala s nějakými křupany. Loď jako KEMPEST byly konstruovány pro boj, ne proto, aby nečinně vyčkávaly na oběžné dráze v místě, kde se skoro nic neděje. Třeba nad bahenním světem, který nesliboval ani záblesk nebezpečí.

Taštermani se však vyznačovali schopností, která mě zaujala: Prostřednictvím bioreaktorů dokázali vyrábět nejpodivnější látky.

Jedna z nich byla pojmenována *schou-dam* a byl to hormon.

: Zjistili jsme, že podávání schoudamu paralyzuje agresivitu mých soukmenovců. A také moji, abych nezapomněla. Byla jsem od té chvíle prakticky neustále pod vlivem schoudamu.

Mělo to své naléhavé důvody; Galorňané byli podle mého názoru předem odsouzeni k zániku. Bylo jasné, že se vyhladíme po několika málo generacích, jestliže se budeme chovat jako dosud. Hlavní příčinu jsem spatřovala v galornské útočnosti a ve zhoubném bažení po moci.

Pomocí schoudamu jsem udržovala svou agresivitu v rozumných mezích. Nemusela jsem už zabíjet, chodit na lov ani vítězit za každou cenu. Vznikla tak ve mně velká vize. Viděla jsem kulturu oplývající mocným mírotvorným vlivem. Měli jsme hrát v koncertu kosmických velmocí part, na který budeme moct být hrdí.

Místo abych se nadále podílela na válce černých hvězdných lodí, snažila jsem se

vyrovnat s Taštermany a jejich speciálním nadáním.. • <

V té době byla pod drogami celá má posádka. Schoudam měl však jednu nevýhodu: působil rozkladně na galomský nervový systém. Cítil to už každý z nás. Museli jsme najít lepší řešení dřív, než doporučíme užívat drogu všem Galorňanům.

Nechala jsem vybudovat v bažině stanici. Při výzkumu nám pomáhaly tucty Taštermanů. Prospěch z toho měly obě strany. My jsme dodávali zvláštním stvořením potravu a zahrnovali je příkazy — ona naproti tomu hledala možnost, jak nahradit schoudam něčím jiným.

Zakrátko padla volba na taštermanský hormon jménem *kaš-phee*. Byl to jediný hormon, který Taštermani nedokázali vyrobit uměle. Prikázala jsem jim tedy, aby experimentovali s odrůdou *kaš-phechu*, s takzvaným *kaš-phee*. Působil stejně jako schoudam, neměl však jeho zničující vedlejší účinky.

Našli jsme klíč k řešení.

Stanice v bažině se stala na celá léta mým příbytkem. Já, Londa Dad, kapitán-ka a velitelka KEMPESTU, jsem se už viděla jako zachránkyně Galorňanů. Vypracovala jsem dlouhodobý plán, jak získat kontrolu nad veškerým potenciálem agresivity mého národa. Přirozeně jsem si nenamlouvala, že se to podaří ze dne na den.

Přesto musela existovat nějaká možnost jak během let obrátit na víru v *kaš-phee* své soukmenovce - zpočátku aspoň několik tuctů, pár set či tisíc. Ostatní pak prohlédnou a uznají, že lze žít bez nutkání k destrukci.

Galorňané ve skutečnosti nikdy netoužili bojovat a vraždit. Ne, chtěli být prostě šťastní. A toho se nedalo dosáhnout, pokud si důsledně nevybili vlastní útočnost.

Chtěla jsem to změnit. A bylo mi jasné, že to zvládnou, pokud se mi podaří udržet

to v tajnosti před svou vlastní kosmickou lodí KEMPEST.

Kaš-phee byl neustále zdokonalován a nakonec se z něj stal účinný produkt. Mé myšlenky však sahaly ještě mnohem dál, do vzdálené budoucnosti. Příliš nepomohlo, když bylo třeba pracně přesvědčovat o nutnosti brát *kaš-phee* každého jednotlivého Galorňana. Nebylo by však lepší, kdyby dávky hormonu pravidelně dostávalo *každé dítě*¹.

Zahájili jsme příslušné pokusy, dokonce i sami na sobě, a poprvé se nám podařilo dokonale oddělit agresivní složku od ostatního vědomí. Pokusná osoba, jistý Gons Bodenthe, se proměnil v hluboko-myslného mudrce a prototyp pozitivní, usazené bytosti.

Nevýhodou však bylo, že se uvolnila jeho agresivní složka. Útočnost, kterou jsme odebrali Gonsu Bodenthovi, začala působit na nás ostatní. Hádali jsme se celé dny. Jeden z mých přátel zahynul a chybělo jen velmi málo a zrušili jsme celý projekt *kaš-phee*. Zaměřili jsme všechnu svou energii na to, abychom našli nějaké médium, do kterého bychom mohli ukládat agresivní složky. Byl to choulostivý problém, dokonce i pro Taštermany.

Plynula léta a nedosáhli jsme žádného pokroku. Trpělivost se ale nakonec vyplatila.

Získali jsme biologicky produkovanou hmotu, jež v sobě dokázala na neurčitou dobu uchovávat galornskou agresivní složku. Na planetě Taš-Term, nejdlehlším zadním dvorku galaxie Plantagoo, se zrodila smělá myšlenka... Postavíme *draky* pro náš národ, zahájíme vítězné mírové tažení.

Jen jedno jsem nevěděla: zda se toho ještě dožiju. Bála jsem se smrti, ne proto, že bych měla strach z onoho světa, ale proto, že bych tak hrozně ráda viděla, jak rozkvétá moje galaxie.

Mé myšlenky putovaly vzhůru na oběž-

nou dráhu. *Prohrál jsi, KEMPESTE*, myslela jsem si mnohdy.

^ A. ^

Tím končil kapitánem záznam. Předpokládal jsem, že popisované události se odehrály přibližně před 15 000 lety. Můj duch se vrátil do reality. Nejmenoval jsem se už Londa Dad, nýbrž Perry Rhodan a věděl jsem, že její plán se podařil, co se týká konečného účinku. To ale nemohla ani "v nejmenším tušit ve chvíli, kdy pořizovala tento záznam.

„No?“ vybafl na mě Bully netrpělivě.

• „Co je to za kouzelnou skříňku, Perry?“
„Deník,“ odpověděl jsem po pravdě. „Vyplývá z něj, že tuhle stanici skutečně vybudovali Galorňané. Vypadá to, že celý plán s draky a kaš-phée byl vypracován právě tady.“
;(/ „Jsou v něm vědecká data?“ • í „Bohužel ne,“ zalitoval jsem.;

„Někde ale přece musej bejt, ne?“ „Proč, Bully?“

„To je jednoduchý. Víme, že každé galomskej svět má v současné době svého vlastního draka. Jenže každé drak se jednou naplní. Překročí se kritický množství.

• Galorňani pak dotyčnej svět opustí, odtáhnou jinam a vybudují si nového draka.“

„To je mi známo, tlust'ochu.“ Reginald Bull se vítězoslavně uchechtl a prohlásil: „A já se tě ptám, Perry, kde Galorňani pokaždý seženou novou genovou masu! Na tyhle stanici rozhodně ne. Jinak by nenechali klesnout budovy jen tak do bažiny.“

O tom jsem přemýšlel už předtím. „Jsem si jistý, že stavitelé draků z Helter Baakenu mají vlastní zásoby genové masy,“ namítl jsem. „Uložené pravděpodobně někde na bezpečném místě někde v Pentrickém mračnu. K těmhle zásobám se ovšem nedostaneme. Možná mají do

konce vlastní pěstitelskou stanici a nejsou už odkázáni na Taštermany.“

„To je jen dohad,“ vyprskl Bull.

„Jistě. Faktem ale je, že si musíme vystačit s tím, co máme k dispozici. Jsem rád, že jsme našli tuhle stanici.“

Bylo mi jasné, že Bully nevěří mému plánu. Chápal jsem ho. Také by mi bylo milejší, kdybychom mohli vyřešit problém jinak. Vrátil jsem krabici zpátky do skříně a tlust'och přibouchl dveře. S deníkem Londy Dad bylo třeba zacházet s úctou, byl to možná jediný odkaz.

Vrátili jsme se zpátky do přízemí. Mezitím uplynulo několik hodin. Taštermani vyprodukovali zhruba sto kilogramů genové masy.

Pokud jsem však dobře rozuměl Quer-Genovi, nemohli jsme začít s nápravou dřív, než nasbírají aspoň tři sta kilogramů.

Vrátili jsme se zpátky na SCARV-3 a domluvili jsme si podrobnosti akce. Objevilo se méně námitek, než jsem očekával. Jako by byl každý nezdolně přesvědčený o tom, že náš plán je beztak předem odsouzen k nezdaru. Všichni chtěli něco podniknout—jen nikdo nevěděl co.

Nejvíce jsem chápal A-Califformovu skepsi. On i obyvatelé soustavy Centriff, se podrobili shiftingu. Galorňané je utlačovali dvacet tisíc let — a nyní by měli zachraňovat své trýznitele před zánikem?

4.

KEMPEST se vynořil z hyperprostoru přibližně třicet světelných let před Pentrickým mračnem. O několik světelných vteřin dál se vznášelo ve volném vesmíru sedm plavidel. Galornská vojevůdkyně Kaif Chiriathy identifikovala šest jednotek své černé hvězdné flotily. Byly seskupeny kolem zničeného objektu. Lokátory prozradily, že jde o vrak bílé galornské lodě.

Přilákal ji sem naléhavý signál. Nevěděla ovšem, proč je právě tenhle případ tak naléhavý.

„Kapitán Bud Lontes KEMPESTU," ozvalo se. „Volám Kaif Chiriathu."

Aktivovala holokrychli. V ní se objevil široký vrásčitý obličej toho, o němž se domnívala, že je to Bud Lontes.

Lontes se ponížene uklonil do všech stran a řekl: „Našli jsme tu něco zvláštního, vojevůdkyně. Došel jsem k názoru, že by ses na to měla podívat osobně."

„Co je zvláštního na nějakém vraku?" zvolala chladně.

„Původně to byla loď jménem SCARVAKEN. Podařilo se nám zajmout její kapitánku Loud Myriád. Vyslechli jsme ji. Odmítla prozradit, co SCARVAKEN pohledával tady u Pentrického mraku. Považuji to za mimořádně podezřelé."

„Mučili jste ji?" ;, ,

„Ještě ne, vojevůdkyně," přiznal neochotně Bud Lontes. >Í

„Připravte všechno potřebné, přemístím se k vám na palubu." Kaif Chiriatha vypnula holokrychli a nařídila posádce, aby navedla loď opatrně doprostřed hloučku ostatních. Černé galornské lodě měly něco jako vlastní osobnost. Bylo třeba je mít neustále pod kontrolou, aby nezačaly bojovat na vlastní pěst.

Vojevůdkyně si oblékla žlutý skafandr, a když se několik vteřin řítila tmavým vesmírem, napadlo ji, jaké by to asi bylo, kdyby se ztratila ve vzduchoprázdnu. Určitě by zahynula. *Hloupé myšlenky!*

V přechodové komoře ji už očekával Bud Lontes. Zavedl ji hluboko do nitra lodi k místnosti střežené bojovými roboty. Uvnitř stál pultucet Galorňanů kolem konstrukce, na níž ležela v bezvědomí neznámá soukmenovkyně.

„To je Loud Myriád," řekl Bud Lontes.

„Ano," zavrčela Kaif Chiriatha a on se jen přikrčil. Nesnášela zbytečné řeči.

Galorňanka na lůžku byla těžce zraně

ná. Chyběla jí dolní část těla a poškozenou měla i zadní část hlavy. Patrně už nebylo možné ji zachránit.

„Vzbud'te ji!" přikázala Kaif Chiriatha.

„Upozorňuji, že ta žena zemře během deseti minut."

„To mě nezajímá." Kaif Chiriatha se přesvědčila, že jsou připravené mučící nástroje. Když zaznamenala pozitivní záření zajatkyně, uvědomila si, že ještě přednedávnm byla také taková.

Loud Myriád přišla k sobě a vytřeštila zděšeně oči. Kapitánka zničeného SCARVAKENU okamžitě pochopila, co ji čeká. „Ty jsi Kaif Chiriatha, nová vojevůdkyně, že?" zamumlala.

„Ano."

„Zapřísahám tě, Kaif, změň se! Vzpomeň si, čím se vyznačuje náš národ. Měli bychom hájit mír, jsme přece určeni k tomu, abychom přinášeli harmonii ostatním národům. Nesmíme už dál..."

„Tak dost řečí!" vykřikla Kaif Chiriatha a pozvedla ruku.

Do mozku Loud Myriád se zavrtaly dvě blýskavé jehly. Vpichy samotné nebyly bolestivé, zato proudy, jež jehlami procházely, vyvolávaly strašlivá muka. Kapitánka SCARVAKENU zaječela a vypoučila oči.

„Tak dobrá, Loud Myriád," spustila vojevůdkyně beze špetky slitování. „Co dělal J3CARVAKEN v téhle oblasti?"

Žádná odpověď.

Kaif Chiriatha zabodla jehly ještě hlouběji do centra bolesti trýzněné ubožačky. Ta křičela čím dál víc - a po dvou minutách začala mluvit. Prozradila protiakti, jejímž cílem byl Helter Baaken, uvedla plánovaný okamžik jejího zahájení a sraziště bílých galornských lodí.

Kaif Chiriatha byla spokojená. Poprvé po dlouhé době si opět mohla vybit svou agresivitu. Rozhodla se, že zlikviduje protivníka s flotilou vedenou KEMPESTEM.

Loud Myriád nelhala, ani nebyla schop-

na lhát. Přesto měla vojevůdkyně pocit, že zajatkyňě ještě něco skrývá. „Slyšíš mě?“ zeptala se jí. „Ano.“ „Je ještě něco, o čem nevím?“ „Já ne...“ V té chvíli Loud Myriád vydechla naposledy. V obličejí měla uvolněný, spokojený výraz.

^^^

Třídenní produkce byla shromážděna v červené vaně běžných pozemských rozměrů. Měla o něco vyšší hustotu než lidská tkáň. Foremon zajistil, aby se oněch 300 kilogramů řádně uložilo do SCAR-VU-3. Genová masa byla momentálně nejcenějším pokladem, jaký v galaxii vůbec existoval.

Quer-Gen a jeho podržení projeví přání zúčastnit se mise na Galorn.

Odmítl jsem je s tím, že bychom nevystačili s dosavadní produkcí. I kdyby se nám podařilo opravit galornského draka -co s třemi ostatními? Helter Baaken, Pondor a Bushtam by i nadále byly zdroji záření vyvolávajícího agresivitu. •

Galorn měl být pouze první krok. Šly na mě mdloby, když jsem si uvědomil, jaká spousta problémů na nás ještě čeká.

Rychle jsem se ale vzpamatoval.

Určité riziko jsem spatřoval v Taštermanech. Co by se stalo, až by se vrátili do sféry dračího vlivu? Jejich *aktivita* by se možná proměnila v *hyper aktivitu*. Nemohli jsme si dovolit podobné riziko. Proto mi připadalo důležité, aby se akce zúčastnili jen Centrifaaalové.

Byli nejagresivnější z národů Plantaga. Možná se přestanou ovládat, až se dostanou do pole záření nějakého draka. A-Ca-liform a ostatní byli tělesně mnohem zdatnější než my a tvořili nezanedbatelnou bojovou sílu.

Dlouho jsem o nich uvažoval a nakonec jsem se rozhodl, že se zúčastní mise - tedy

pokud budou souhlasit. Bylo mi jasné, že to bez jejich podpory nezvládneme.

Přesto jsem podnikl nezbytná bezpečnostní opatření. Za Foremonovy podpory jsem vytvořil přídatný program a zadal ho počítači. V nouzové situaci dostal příkaz paralyzovat všechny Centrifaaaly na palubě.

„Startujeme!“ zavelel jsem. „Přímý kurz k soustavě galornské hvězdy!“

Hologram Taš-Termu se zmenšoval a za krátko se planeta ztratila mezi miliony hvězd galaxie Plantagoo.

Foremon navedl naši loď do hyperprostoru. První etapa byla dlouhá přibližně 10 000 světelných let.

Na okraji západní strany galaxie jsme provedli první orientační manévry. Vrátili jsme se do normálního vesmíru, zkontrolovali jsme si polohu a zkusme jsme se zapojili do hypervysflačního provozu.

Naskytl se nám děsivý obrázek. Plantagoo hořelo i v těch nejdlejších koutech, a to doslova. Byly zničeny už tucty planet.

Měl jsem dojem, že černé galornské lodě bojují i proti sobě navzájem; že jim už nestačí vyhlašovat bezbranné nepřátele. Jeden po druhém propukaly mezinárodní konflikty uměle potlačované celá tisíciletí. Nepřekvapilo mě to. Nyní když chyběla kontrola shůry, projevil se mír v Plantagu jako velmi křehký produkt.

Dorazili jsme do soustavy galornské hvězdy ani ne za den. Z hyperprostoru jsme se vynořili ve vzdálenosti patnáct světelných minut od planety Galorn. Z vteřiny na vteřinu mě přepadlo strašlivé nutkání někoho zmlátit, zranit, nejlépe zabít. Uštvane jsem se rozhlédl po velitelském můstku.

Tebe jsem chtěl odjakživa pěkně podusit, A-Calif ořme. Ty zatracené] Centrifaaale! I se své jma stejně podělané jma podrženyjma! T-Legiaw, K-Fordes, F-Catrike... Všichni jste jedna verbež!

Ovládl jsem se s největším sebezapřením. Zabloudil jsem pohledem k Reginaldu Bullovi. *Nebyl to snad tlust'och, kdo se postaral, že málem ztroskotal můj plán? Nehází mi věčně klacky pod nohy? Hajzl!* Všiml jsem si, že Bullův pohled je plný zášti stejně jako můj. To mi vrátilo rozvahu.

Prudce jsem se otočil a viděl jsem, jak Foremon míří se SCARVEM-3 zpátky do hyperprostoru; „Co je?“ obořil jsem se na strážce. „Už jsi to nemohl vydržet?“

Malý humanoid mě sjel bezvýrazným pohledem a klidně odpověděl: „To nebyl ten důvod, Perry Rhodane.“

„Tak proč?“

Foremon vytvořil uprostřed velitelského můstku lokační hologram. „Pustím vám zpomalený záznam,“ prohlásil. „Pozorujte bedlivě především oběžnou dráhu Galomu!“

Spatřili jsme obraz světla žlutého galornského slunce a pak původní svět Galorňanů - a navíc silně zářivý bod. Nechápal jsem, jak jsem mohl tenhle reflex přehlédnout: délka 900 metrů, geostacionární poloha nad Gaalem.

Jinými slovy jsme se nemohli na Galom dostat. Černá loď by nás tam prostě nepustila.

' ^ ^ ^

A-Caliform si oddechl, když se SCARV-3 vrátil zpátky do hyperprostoru. Centrifaaalové přechkali bez nehody svůj první kontakt se zářením vyvolávajícím agresivitu. Schválně o tom nechtěl mluvit předem, ale dělalo mu dost starostí, zda to přechkají ve zdraví. Pověst, že jsou plantagští zabijáci, nevznikla jen tak náhodou. Ještě donedávna jim násilná smrt připadala jako „nehoda“.

Pohlédl na T-Legiawa, bývalého výběrčího daní, na zachmuřenou F-Catrike a na M-Artoše. Působili normálním dojmem,

tedy vzhledem k okolnostem. Členové klanu oplývající nejvyšším stupněm násilnic-tví zachovávali klid. Cítil jsem určitou naději, i když jsem přesně nevěděl proč.

Foremon kormidloval galomský pomocný člun hyperprostorem kdovíkam. Strážce Bazaltové nížiny chtěl jen co nejdřív uniknout bezprostřednímu vlivu záření.

Do návratu SCARVU-3 do normálního vesmíru zbývala půlhodina.

A-Califořm pokynul soukmenovcům. Beze slov je odvedl z velitelského můstku do vedlejší místnosti, aby mohli být o samotě. Hleděl z jednoho na druhého. Jejich černé zrakové lišty postrádaly jakýkoli výraz. Ani jejich nadřizený nepoznal, co se v nich děje.

„Tak co?“ zeptal se jich. „Jak vám při tom bylo?“

^ A ^

Vzdálili jsme se od galornské hvězdy o třicet světelných let a dorazili jsme do bezejmenné soustavy, kterou vybral Foremon. Lokátory nehlásily žádné kosmické lodě ani obydlené planety. Zde jsme mohli v klidu analyzovat situaci, pokud vůbec mělo smysl něco vyvozovat z těch několika málo získaných dat.

Centrifaaalové se vrátili zpátky na velitelský můstek. Dodatečně jsem si uvědomil, že se chovají absolutně rozumně. Nebylo třeba aktivovat naprogramovaná bezpečnostní opatření vůči A-Califormo-vi a jeho podřízeným.

„Přestál jsi záření, A-Califorme?“ vyzvídal jsem. „Nenastaly nějaké problémy? Třeba zvláštní nutkání zabíjet nebo zraňovat?“

Vůdce klanu si dal s odpovědí načas. Na můj vkus váhal až příliš dlouho. Tak dlouho, až jsem se neubráníl nepatrnému podezření. Bylo mi jasné, že má vždycky co skrývat ten, který pečlivě váží svá slova.

„Neměl jsem žádné závažnější problé-

„my," oznámil mi A-Caliform nakonec. „Nic, co by se nedalo zvládnout. Já i můj klan jsme zůstali naprosto akceschopní i v galornské soustavě. Zeptal jsem se na to každého jednotlivého člena."

„Akceschopní možná," namítl Reginald Bull. Tlust'och zřejmě nebyl rovněž ušetřen podezřívavostí. „Ale jak dlouho? Musí na vás bejt spolehnutí ještě po šesti hodinách, nestačí pouhých deset minut."

„Pozoroval jsem u tebe víc nekontrolovaných hnutí než u sebe, Reginalde Bulle," odpověděl chladně A-Caliform. „Raději se soustřeď na své vlastní problémy."

„Poslechni...!" vyprskl tlust'och a zdálo se, že každou chvíli vypění.

Zarazil jsem ho pohybem ruky a řekl jsem Centrifalovi: „Nebudeme se zdržovat podezřeními. Když tvrdíte, že to zvládnete, jdeme na to. Jaképak kdyby a ale." Zvedl jsem hlavu, rozhlédl jsem se kolem sebe a dodal jsem odhodlaně: „Prosím všechny zúčastněné, aby přemýšleli o tom, jak budeme odteď postupovat. Jedno je jasné. Musíme za všech okolností nalétnout ještě jednou k soustavě galornské hvězdy. Zbývá jen vyřešit otázku jak to udělat."

V hlavě se mi už rýsoval určitý plán. . Chtěl jsem však ještě slyšet názory ostatních.

„Můžeme ještě jednou vidět záznamy lokátorů?" požádal mě A-Caliform. „Myslím všechny podrobnosti o černé galornské 4odi."

Foremon bez komentáře najel na příslušnou část záznamu. V hologramu se zjevila devítisetmetrová loď. Visela nad městem ve výši pouhých několik kilometrů. Nedalo se poznat, co tam pohledávala.

Možná na její palubě přiletěl Galorňan chystající se zemřít. Gaalského draka, jak bylo známo, obklopovalo takzvané Pole nápisů, což bylo kultovní pohřebiště. Ať už tam černé plavidlo zavedlo cokoli — nyní nám překáželo, a o to právě šlo. Cí

lenému útoku bychom nedokázali odolat ani dvě minuty.

„Jak to vidím, potřebujeme při nejmenším ještě jednu loď," prohlásil po chvíli tlust'och. „Jenom se SCARVEM-3 to nedokážeme. Loď číslo jedna vyláká Galorňany ze soustavy - a dvojka mezitím přistane na planetě."

„Žádnou druhou loď nedostaneme, Reginalde Bulle," namítl A-Caliform. „Loud Myriád jasně řekla, že všechny poletí do Pentrického mračna."

„Já jsem ale vůbec neměl na mysli *galorňskou* loď!" zavrčel Bully a sjel vůdce klanu zlostným pohledem. Jen jsem doufal, že mezi nimi nevypukne soukromá válka.

„Nýbrž?" zeptal se ho A-Caliform provokativně. „Co tě napadlo?"

„Co takhle centřifalská loď?" nadhodil tlust'och. „Máte jich přece v Plantagu dost, ne? - SCARV-3 odláká černou loď. Bude Galorňanům připadat jako snadná kořist. Až ho začnou pronásledovat, přistane centřifalská loď na Galornu. Přirozeně na palubě s komandem, který vytvoříme my. A s genovou masou z Taš-Termu."

A-Caliform nevěděl, co na to říct. Pohlédl jsem na Foremona; strážce se ale pramálo vyznal v taktice.

„Co myslíš ty, Perry?" zeptal se mě Bull.

„Takhle do toho nepůjdeme," odpověděl jsem. „A to ze tří důvodů. Zaprvé nemáme žádnou centřifalskou loď. Zadruhé se obávám, že černá loď prokoukne náš zastírací manévr. A co potom? Určitě z toho usoudí, že má k něčemu dojít v jejich nepřítomnosti. Vráti se zpátky na Galorn a udělají s námi krátký proces."

Reginald Bull se zamračil a vzápětí mi připomněl: „Neslyšel jsem třetí důvod, Perry."

„Máš pravdu. Je také nejzávažnější. Jestliže černá loď pronásleduje maličký pomocný člun, dá se předem říct, jak to do-

padne. Ať už si má hrát na volavku kdokoli, má zatraceně mizernou šanci na přežití."

„Já se toho ujmu," prohlásil Foremon po chvíli stísněného mlčení bezbarvě.

„Zamítnuto!" vykřikl jsem. „Neobětujeme přece přítele, Foremone. Navíc máš obrovskou cenu jako Ce Rhiontův zástupce. Nemohli bychom tě poslat na smrt, ani kdyby nám to bylo úplně jedno."

„Takže...," řekl Reginald Bull a obřadně se zavrtěl v křesle. „Já nevidím žádný potíže, co se týká obstarání druhý kosmický lodi. Se SCARVEM-3 by taky neměl být žádný problém. Tyhle dva argumenty teda padají, Perry."

„A zbytek?"

„Bohužel zatím ne. Přesto bychom měli tenhle nápad rozvinout."

„Souhlasím," poznamenal jsem. „Mám v hlavě ale ještě něco jiného. Skutečně bychom měli sehnat druhou loď."

Představ si, že se v soustavě galornské hvězdy zničehonic zmateriáлізуje stará bedna, nějaká tranzitní loď! Na první pohled zle po-[^]šramocená. Řítí se bezvládně na planetu a vysílá tíšňové signály na všech frekvencích. Kdo je v nouzi, přece není nepřítel, ne?"

Reginald Bull se náhle proti své vůli rozchechtal, když pochopil můj plán.

^^^

Nedaleko se nacházela soustava Sci-Šouk, kterou jsme prozkoumali už s Para-deji na palubě CHIIZU. Sci-Šouk byl považován za planetu dobrodruhů a psanců. Byl jsem zvědavý, co na ní najdeme teď, když už neplatil mír v Plantagu.

Na oběžné dráze se pohybovaly asi dva tucty kosmických plavidel, mezi nimi sedm krooghských jednotek, tři staré centřifaalské vlečné čluny a dvě paradejské rakety. Z radiogramů jsme vyrozuměli, že na povrchu probíhá menší válka všech pro-

Nedosahovalo sem záření vyvolávající agresivitu z Galornu. Protože ale nad nikým nevisel meč v podobě shiftingu, propukly plnou silou potlačované konflikty. Nikoho příliš nevzrušilo, když se objevilo galornské plavidlo. Zdálo se, že strach z shiftingu definitivně pominul.

Rozhodli jsme se, že se nebudeme plést do války. Místo toho jsme zamířili k centřifaalské lodi, k té nejstarší. Foremon navedl SCARV-3 až těsně k plavidlu podobnému svou konstrukcí TRONTTERU. Připadalo mi to výhodné. Měli jsme s tímhle typem poměrně dost zkušeností a jeho řízení by nám nemělo působit žádné potíže.

A-Caliform navázal s druhou stranou radiové spojení. Jako bývalý revolucionář a předseda vlády na Centru Centřifaalů požíval mezi soukmenovci až legendární úctu. Klidně mu uvěřili i to, že se zmocnil galornského pomocného člunu; obdrželi jsme povolení vstoupit na palubu a před* nést svou žádost. ; ;

Člun se jmenoval GRITTEK a jeho stav ; byl stejně katastrofální jako u TRONTTERU. Kosmoplavci na palubě nebyli zrovna v záviděníhodné situaci. Část posádky přišla o život v boji s piráty a zbytek — celkem pět osob - nestačil na to, aby donutil stařícký vrak k tranzici. Tak tak se jim dařilo vyvolávat zdání, že nejde o snadnou kořist.

Lepší plavidlo jsme už nemohli najít. A-Caliform se dohodl s Centřifaaly na GRITTEKU, že nám ho předají a za to je odvezeme SCARVEM-3 do nejbližší soustavy.

Přemístili jsme se na starý vlečný člun. Vzali jsme si s sebou několik robotů a miniaturizované opravářské náčiní. Foremon se mezitím ujal zbytku posádky GRITTE-KU a měl za úkol dopravit ji někam na bezpečné místo. Galornský pomocný člun zmizel na několik hodin.

Důkladně jsme všechno zkontrolovali. Pohonné jednotky vypadaly, jako že jsou

letu schopné. Bully a technici K-Oxxan, F-Catrike a I-Hamaš se přesto pustili ihned do oprav ostatních zařízení. Pozitronický specialista B-Zagristas si prověřil stav palubního počítače.

Já, A-Caliform a zbytek Centrifáalů jsme se věnovali jedinému palubnímu dělu. Museli jsme je demontovat, namontovat na letuschopnou plošinu a umístit mimo loď. V tom tkvěla slabina celé operace. K tomu, aby nám v soustavě galornské hvězdy spolkli, že jsme havarovali, jsme potřebovali zjevně poškozené plavidlo. Proto jsme se rozhodli, že proměníme GRITTEK v hromadu šrotu - alespoň navenek.

Bull a B-Zagristas ohlásili, že zařízení jsou v pořádku. Několik vybraných sekcí jsme uzavřeli bezpečnostními přepážkami. V ochranných oděvech jsme pak odletěli do bezpečné vzdálenosti od člunu a zahájili jsme palbu. Způsobili jsme na plavidle obrovské škody, dávali jsme si ale pozor, aby to neodneslo žádné důležité zařízení.

Počkali jsme půl hodiny a vrátili jsme se na GRITTEK. Podruhé jsme všechno pečlivě zkontrolovali a opravili, co jsme nedopatřením poškodili. B-Zagristas a Reginald Bull vyvinuli zvláštní program pro palubní počítač, kterým měl simulovat poškozený reaktor.

S přípravami jsme skončili za šest hodin.

^^^

Krátce nato se vrátil Foremon ze své mise. Podařilo se mu dopravit Centrifáaly do bezpečí.

Pro galornského strážce znamenalo záření vyvolávající agresivitu v cílové oblasti nepřekonatelnou překážku. Kvůli své minerální tělesné stavbě byl ohrožen mnohem víc než my ostatní. Stačil jeden neúmyslný úder - a bylo by vystaráno.

A nedalo se skutečně vyloučit, že na palubě GRITTEKU dojde ke střetům.

SCARV-3 se měl držet vzadu a krýt nás. Zdálo se, že jsme udělali dobře, když jsme Foremona určili pilotem galornského pomocného člunu. Původně navrhl jako základnu soustavu Sci-Šouk. Považoval jsem to však za příliš velké riziko, protože by se mohla zničehonic objevit černá loď, hledající třeba protivníka, s kterým by si to mohla rozdat.

Dohodli jsme se, že se sejdem v soustavě B-lont, vzdálené necelých deset světelných let od Galornu. Pokud všechno půjde hladce, vrátíme se tam po úspěšně splněném úkolu.

Do té doby nás ale nejspíš čekala řada nepředvídatelných událostí. Nemohli jsme tušit, zda nebudeme muset s GRITTE-KEM nouzově přistát. Potom bychom stěží zvládli byť směšných deset tisíc světelných let. Rovněž nebylo jisté, jak se zachová černá loď nad Gaalem. Potají jsem doufal, že tam nebude, až přiletíme. A nakonec tu byl ještě jeden drobný problém, o němž hovořil už Bully: Byli jsme jakž takž schopni přistát na planetě s jasnou hlavou, i když s maximálními obtížemi. Čím víc se ale přiblížíme k drakovi, tím silnější bude záření. A tím nepatrnější bude také pravděpodobnost, že budeme schopni uvažovat logicky.

Vzpomněl jsem si, jak jsem při prvním pokusu před několika dny málem přišel o rozum. Od té doby se to nezlepšilo, spíš naopak. Dračí vyzářování bylo při nejmenším dvojnásobně intenzivní.

V normálním případě bychom nasadili dálkově řízené roboty. To bylo však vyloučené, dokud se nablízku nacházela černá galornská loď. Stoprocentně by je zaměřila.

Nezbylo nám než náležitě improvizovat. Národy Plantaga o tom neměly nejmenší tušení, ale podle toho, jak se věci měly, skýtala jim operace s GRITTEKEM jedi

nou reálnou naději. Černé lodě se teprve pustily do zkázonosného díla. Nikdo ale neměl šanci přežít - ať už Centrifaaalové, Krooghové, Moxgergové nebo Paradejové. Nikdo nemohl posoudit, jak dlouho potrvá, než drak vychrlí všechny mentální odpad. Stačí bohatě půlrok a většina významných planet bude ležet v troskách.

V duchu jsem viděl hynout miliardy bytostí. Nést odpovědnost za cizí galaxii bylo těžké břímě, příliš těžké pro jednoho člověka. Svědomí mi však nepovolilo žádné jiné východisko.

5.

Tranzitní šok mi vyrazil dech. Má rozervaná tělesná struktura vířila hyperprostorem, aby se v cílové oblasti složila zpátky v — možná — neporušený celek. Měli jsme za sebou odpovídající vzdálenost. Jen jsme doufali, že jsme dorazili do soustavy galornské hvězdy a ne na bůhvíjaké místo v Plantagu.

„Zatracený centřifaaalský necky, jednou mě fakt oddělají“ vrčel Reginald Bull. Nebyl ještě plně při vědomí - už ale nadával. Bral jsem to jako bezpečný signál, že jsme přečkali skok hyperprostorem ve zdraví.

Ze všeho nejraději bych mu jednu vrazil nebo mu něčím zacpal hubu. Představoval jsem si, jak ho zabijím. Škrtil jsem ho, rval jsem mu vlasy... Vzápětí mi bylo jasné, že mě zasáhlo záření. Vybavily se mi další představy, *ireálné vytoužené vidiny*. Mučivé, trýznivé a hořké i pro toho, kdo je musel snášet.

Pracně jsem zvedl hlavu a pohlédl na obrazovky. Žluté galornské slunce stálo ve středu a pak jsem uviděl i Galorn — a nad Gaalem se stále ještě vznášela černá loď. Má naděje byla tatam. Šli jsme do závodu s nejhorším poměrem sázek.

Vrátila se mi aktivita jako prvnímu z osazenstva velitelského můstku. Stál jsem

u rádiového panelu dřív, než se cíleně rozhybali druzí. Bylo důležité, aby protivník nerozpoznal naše maskování. Zkušení centřifaaalští kosmoplavci byli na tranzice zvyklí, a proto *nemuseli* po skoku odpočívat.

Kromě toho jsme se už nacházeli v dosahu galornských děl. Černá loď nás mohla smést z prostoru jedním jediným výstřelem.

Odeslal jsem připravenou zprávu: KOSMICKÁ LOĎ GRITTEK VOLÁ O POMOC! GRITTEK V AKUTNÍM NEBEZPEČÍ! Opakoval jsem toto hlášení tucetkrát, ale nikdo mi nepotvrdil příjem. Ani jsem s tím příliš nepočítal. Plán byl založený na tom, že nás budou ignorovat.

A-Caliform a Reginald Bull už byli také akceschopní. Tlust'och si mě změřil vražedným pohledem a já věděl přesně, co se v něm odehrává.

„Braň se tomu!“ zamumlal jsem. „Zvládneme to. Bully!“

A-Caliform na sobě nedal znát ani záblesk problémů. Také E-Emergen pracoval stejně soustředěně jako ostatní. Nyní se potvrzovalo, co prohlašoval vůdce klanu. Záření v nich nevyvolávalo agresí. Alespoň ne momentálně. Bylo mi jasné, že bude v následujících hodinách třeba vyčkat a být ve střehu.

Sám jsem měl v té chvíli dost starostí se sebou. Vrazil jsem kolenem do lenochu křesla. Naoko neúmyslně, a přece zcela záměrně. Jestliže jsem nechtěl zranit Bulla nebo A-Califorma, musel jsem si způsobit bolest.

Tak dost! napomenul jsem se vzápětí. *To není hodné Nesmrtelného.*

Černá loď se chovala neutrálně. Žádná smrtonosná salva, žádný výstřel z neznámé zbraně.

Vyslal jsem ke Galorňanům směrový paprsek s následujícím textem: KOSMICKÁ LOĎ GRITTEK NEZNÁMÉ JEDNOTCE! PROSÍME NALÉHAVĚ O POMOC!

MÁME POŠKOZENÉ STROJE! NAŠE LOĎ BYLA NEVRATNĚ ZNIČENA V BOJI!

Opět jsme nedostali žádnou odpověď. Tvářil jsem se spokojeně, ale uvnitř jsem bojoval s nutkáním vyrvat si vlasy z hlavy.

Mezitím se také vzpamatoval B-Zagristas u pozitroniky. Udivilo mě, že zvládá všechno bez problémů stejně jako A-Ca-liform, a vzbudilo to ve mně nezkrotnou nenávist vůči němu. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo nepoddávat se jí.

Zatraceně, já to nevydržím!

Pozitronika spustila připravený program. Přívod energie do pohonného ústrojí začal být nepravidelný. Druhý program simuloval reaktory, které se vymkly kontrole; to nemohlo dobrému zaměřovacímu přístroji uniknout.

Snášeli jsme se nízkou rychlostí vířivě k planetě. Ti z černé galornské lodi nás určitě pozorovali. Necítil jsem žádný strach. Kdybych měl účinná děla, bez milosti bych je namířil na ty proklaté Budhy a udělal bych s nimi krátký proces.

Nyní už byli aktivní všichni Centrifaaalové. Žádný z nich nekopal kolem sebe ani nenapadal druhé.

Prekvapilo mě to. Nedovedl jsem to pochopit, jenže jsem nebyl s to o tom delší dobu uvažovat.

Byli jsme dvě světelné minuty od Galomu, jediné planety soustavy, nehostinné koule se souvislou vrstvou šedé pevniny bez oceánů na povrchu. Nebezpečí se zvyšovalo. Mířili jsme přímo k černé lodi. Zdálo se, že pokud nezměníme kurz, mineme ji ve vzdálenosti necelých deset tisíc kilometrů.

KÓSMICKÁ LOĎ GRITTEK VOLÁ O POMOC! DOCHÁZÍ K DEKOMPRESÍM! POSÁDKA ŠÍLÍ!... POMOC! GRITTEK CIZÍ JEDNOTCE! POMOZTE NÁM, NEBO SE ZŘÍTÍME!

Černá galornská loď nereagovala. Vzbu

dilo to ve mně uspokojení - pokud jsem v té chvíli byl vůbec schopný tohoto pocitu.

Obrátili jsme člun těsně předtím, než jsme dorazili na planetu. Pozitron nařídil motorům zpětný tah. Nicméně to i nadále vypadalo, jako že nemáme nejmenší šanci. Vtom se rázem ztrojnásobil výkon reaktoru. Galorňanům to muselo připadat, jako když jsme utekli hrobníkovi z lopaty na poslední chvíli.

Centrifaaalové si počínali obdivuhodně chytře. Rozhodně mnohem inteligentněji než já a Reginald Bull.

Přesto jsem stále ještě pochyboval o tom, zda dostaneme GRITTEK na povrch skutečně bez úhony. Zdálo se mi, že máme příliš vysokou rychlost. Starobylé plavidlo bylo nevypočitatelné a existovala spousta faktorů nejistoty.

Jako kdybych to přivolal: V téže chvíli vysadila jedna z pohonných jednotek. B-Zagristas zareagoval bezprostředně. Než nás asymetrický tah stačil vyhodit z dráhy, podařilo se mu vypnout protilehlý motor.

Viděl jsem, jak se blíží povrch planety. Na obrazovkách byly už vidět detaily, Bazaltová nížina, částečně zasněžená náhorní plošina na východě, Gaalo. Někde tam dole se nachází Hřib s Mostem do nekonečna - a také cíl naší mise, sluj galornského draka.

„Připoutejte se!“ zařval A-Caliform.

Zapřel jsem se do opěradla křesla a za-cvakl jsem přezku pásu. Uvědomil jsem si, že jsem vlastně měl tenhle povel vydat já. A-Caliform udělal neodpustitelnou chybu. Zatoužil jsem ho za to zabít - nebo alespoň zmrzačit. Nejdřív jsem se ale soustředil na přistání nebo lépe řečeno na to, co se dalo s trochou dobré vůle označit za pokus o přistání.

Počítač ubíral stále víc na tahu, přestože jsme ho měli obzvlášť zapotřebí. Člun snižoval rychlost, ale příliš pomalu, a po

vrch se hrozivě přibližoval. A-Califormo-vi se podařilo nasměrovat ho na náhorní plošinu. Gaalo leželo na jakési protáhlé skalní tabuli ve výšce asi 2000 metrů nad Bazaltovou nížinou. Rozkládalo se na pěti okrouhlých plošinách a těmito čtvrtím se říkalo Sever-JEDNA, Východ-DVA, Jih-TŘI a Západ-ČTYŘI. Pátá a nejdůležitější zóna se jmenovala Srdce-PĚT. Tam se nacházely poslední neporušené galornské domy, Pole nápisů a dračí sluj.

Energetický sloup nad dračím hnízdem, tato pochodeň násilí, zářil oranžově do daleka a osvětloval celé město.

Letěli jsme rychlostí tisíc kilometrů v hodině.

A-Caliform a B-Zagristas naváděli člun co nejbliž k městu. Vlastnímu území jsme se však museli vyhnout. Gaalo bylo kultovním místem Galorňanů; vládci Plantaga se postarali o to, aby technicky nedostatečně vyspělé stroje nad městem nefungovaly. To samozřejmě postihlo centřifugální GRITTEK, neplatilo to ale na černou galornskou loď.

A-Caliform snížil rychlost na 500 kilometrů za hodinu. 300, 150... a pak se staříček člun asi ve sto dvaceti kilometrech zabořil do skalnaté půdy náhorní plošiny.

Příšerně to s námi začloulalo. Pásky se mi zařízly do masa, ačkoli většinu nárazové energie pohltily přetlakové absorbery. Velitelským můstkem proletělo několik přístrojů; jeden utržený monitor škrábl B-Zagristase na hlavě a způsobil mu krvavý šrám.

Tyto čluny byly konstruovány pro použití ve volném vesmíru, a proto nebyly příliš nárazuvzdorné. GRITTEK to málem roztrhlo vedví.

Vtom přestaly automaticky vysílat všechny radiostanice.

Ve vnějším plášti došlo k několika prudkým explozím. Naštěstí se jejich rázové vlny vybíjely z devadesáti procent smě-

rem ven, a tak vnitřek zůstal téměř nepoškozený.

Černé galornské lodi jsme tímto hrůzostrašným přistáním navodili dokonalou iluzi. Vypadalo to, že se už tak dost zdrchaný centřifugální člun po dopadu rozbil na padrt'.

„To neumíte aspoň trochu slušně přistát, zatracení idioti!“ zařval Reginald Bull vztekale.

Na okamžik jsem bojoval s popudem vyskočit z křesla a dát A-Califormovi za vyučenou za zpackané přistání. Naštěstí jsem se včas zkontroloval. A také jsem nemohl dost rychle rozeznat pásy. *Ovládej se, Perry! Je to tím zářením. Tvá agresivita pochází zvnějšku!*

Většina obrazovek byla tmavá, ale několik zařízení pracovalo. Hlavně to, které jsme přenesli na palubu GRITTEKU ze SCARVU-3.

„Aktivní zaměřovači impulsy,“ oznámil B-Zagristas nevzrušeně. Pozitronický specialista si předtím ošetřil ránu bioplastem. Nestaral se ani o vlastní bolest, ani o záření. „Právě nás důkladně protřukávají.“

„Co asi tak mohou zjistit?“ zavrčel jsem, „Člun je v háji, to přece vidí, ne?“

Měl jsem pravdu. Po pěti minutách Galorňané vypnuli lokátory. Černá loď se nehnula ani o píd'.

Museli jsme se rozhodnout: Já a Bully už jsme nedokázali déle odolávat tlaku záření. Bylo nutné opravit draka co nejrychleji. Jak ale dostaneme na místo genovou masu?

„Je vyloučené, abychom použili roboty,“ prohlásil jsem. „Galorňané sice možná nejsou příliš pozorní, ale budou nás zcela určitě sledovat v zaměřovačích. Neunikly by jim tedy ani emise našich skafandrů. Necháme si je na sobě, ale nesmíme v nich nic zapínat.“

„A jak to teda uděláme, pane Velkej ex-administrátore?“ zaútočil Reginald Bull.

Jeho široký brunátný obličej mi připo-

mínal terč. Nikdy předtím mě nenapadlo, jak strašně mi jde na nervy. „Genová masa váží tři sta kilogramů. Musíme ji dopravit do dračí sluje všechnu. Co nám tedy zbývá?“

„Jo, a co nám teda zbejvá?“ opíčil se po mně jedovatě břichoun.

„Poneseme ji sami.“

„Jestli teda smím něco podotknout.“ Jeho hlas přetěkal jízlivostí. „Dva lidi prostě neunesou tři metráky.“

„Nemyslel jsem jen nás dva,“ odpověděl jsem bezbarvě. „Musejí nám pomoci A-Caliform a jeho soukmenovci.“

„Ty chceš vzít Centrifaaaly do dračího hnízda?“

„Zdá se mi, že se dokonale ovládají. Bully.“

„Neříkej mi tak, ksaku!“

Vůbec jsem si tlust'ocha nevšímal a jeho nadávky se ode mě odrážely jako od zdi.

~^ A ^

Náhorní plošinu bičovala prudká sněhová bouře. Nejbližší gaalskou čtvrt' Západ-ČTYŘI bylo sotva vidět. Opustili jsme GRITTEK ve žlutých oblecích. Sloužily nám jako ochrana proti štiplavému chladu, nemohli jsme ale zapnout žádné jejich agregáty. Na zádech jsme vláčeli čtyři zašněrované balíky. V každém z nich bylo ne-• celých třicet kilogramů genové masy. Gravitace, která činila 0,85 g, snižovala jejich váhu asi na 25 kilogramů.

Na palubě nezůstal nikdo. Všechn jedenáct Centrifaaalů nás mělo doprovázet, dokud jim vystačí síly. Pak bude na mně a Bullovi, abychom zvládli poslední úsek cesty. Zatím jsem neměl žádnou představu, jak to uděláme.

Přísahal jsem si před časem, že se už nikdy nepřiblížím k šachtě. Záření vycházející z dračí sluje nebyl schopen vydržet žádný člověk. Mně pomohla jen mentální stabilizace, abych definitivně nezdivočel.

Byl jsem svým způsobem odolný, ale ne donekonečna.

Co když se mi nepodaří proniknout až k drakovi? Zapudil jsem tuto myšlenku. Osud celého Plantaga závisel na tom, zda s Bullem překonáme sami sebe.

Brodil jsem se zarputile hlubokým rozbředlým sněhem a každý krok mi připadal jako poslední v životě. Kromě balíků s genovou masou z Taš-Termu jsme měli na zádech ještě lana s provizorními háky, protože jsme museli překonat čtyřicetimetrovou zeď oddělující Západ-ČTYŘI od Srdce-PĚT. Myslel jsem nesmíme pomalu a po celou dobu jsem zápasil se slepou účinností... Pokud sejí nezabavím, nepomůže mi ani ta nejlepší motivace.

, Kousal jsem se do jazyka a teprve chuť krve mě přivedla k rozumu. Bylo to horší než poprvé, *mnohem* horší. Přivlekl jsem se k okraji první plošiny - a můj optimismus byl tentam. Instinktivně jsem vycítil, že je po všem — a to jsme ještě ani nevstoupili do města.

Vlevo a vpravo od nás byly první domy. Bílé zdi byly špinavé a tu a tam také potřísněné krví.

„Ted' opatrně!“ křikl na mě Reginald Bull. „Všude na nás může někdo číhat.“

Nikde jsem neviděl živáčka. Patrně se všichni pozabíjeli sami mezi sebou. Kolem se povalovaly mrtvoly. Při nízkých teplotách se nerozkládaly, zato je rozleptával kyselý sníh. Díval jsem se na zmrzačená, znetvořená těla. Většinou šlo o Moxgergy, spatřil jsem ale také několik Krooghů a Centrifaaalů. Nejlepší bojovníci v Plantagu umírali zjevně jako poslední.

„Tady už není nikdo naživu,“ prohlásil Bull po chvíli a znělo to zklamaně. „Myslím, že jsem vás varoval předčasně. Tady už nezbyl žádný protivník.“

Napadlo mě něco šileného: Musel přece někdo přežít. Ten nejlepší ze všech... Hrozně jsem zatoužil se mu postavit a zničit ho.

Náš průvod se vinul po plošině, než jsme došli k betonové zdi oddělující centrum města od bývalých chudinských čtvrtí. Zaklonil jsem hlavu a vzhledl jsem. Bylo mi jasné, že tady končí má pouť. Beze slova jsem si sundal balík ze zad. Po očku jsem pohlédl Bullovi do obličeje.

„Co to vyvádíš, bejvalej administrátore?“ dorážel na mě odporný tlust'och.

„Do toho je ti hovno,“ odsekl jsem. Mrskl jsem balíkem do sněhu a moje pěst zasvištěla vzduchem. Chtěl jsem praštit Bulla do obličeje, zasáhl jsem ale jen jeho přílbu.

Břichoun vyhekl a posadil se na zadek. „Jen počkej, to mi zaplatíš, ty zatracený zkur...,“ zavřeštěl.

Co to vyvádíte? Vždy/ na nás závisí osud Plantaga!

Bull se nemohl hnout, protože měl na zádech balík. Připomínal brouka převráceného na záda. Než se vyškřábal na nohy, stáli vedle něj B-Zagristas a E-Emergen a svírali mu paže.

Také já jsem ucítil, že mě někdo drží. A-Caliform a K-Fordes mě naprosto znehybněli. Kdybych byl v té chvíli dosáhl na spínače na ochranném obleku, určitě bych je aktivoval...

Trvalo mi pět minut, než jsem se uklidnil. Cítil jsem se mizerně. „Už nemůžu,“ zachrčel jsem. „Dál to nejde. Jsem si jistý, že k drakovi to nezvládnou. Jdeme zpátky.“

„Jasně,“ ucedil vztekle tlust'och a zaskřípěl zuby. „Zpátky do GRITTEKU! Tohle nemá smysl!“

Centrifaaalové nás pustili. Nicméně A-Caliform si stoupl mezi nás, abychom se na sebe zase nevrhli. „Neotočíme to. Jde se dál,“ prohlásil nevzrušeně.

Překvapeně jsem na něj pohlédl. Nedělal dobře, když se se mnou pouštěl do sporu. „Hele, Califorme, slyšel jsi přece, že...“

„Ušetři si námahu, Perry Rhodane! Ty a tvůj přítel jste špatně posoudili situaci.“

To vy dál nepůjdete. Vidím na vás, že byste to nedokázali. My Centrifaaalové jsme ovšem nejsilnější na světě.“

Na okamžik jsem si myslel, že jsem se přeslechl. „Ale, opravdu?“ vypadlo ze mě a znělo to hodně přihlouple.

„Já a mí soukmenovci jsme prošli shiftingem. Byli jsme v soustavě Centriff, když přiletěly bílé galornské lodě. Byly nám odebrány agresivní složky osobnosti. Proto se domnívám, že už nereagujeme na záření.“

„Znamená to... znamená to tedy, že *vůbec nic necítíte*“

„Přesně tak. Kdyby ses nezabýval tolik sám sebou, Perry Rhodane, byl by sis toho všiml už dávno.“

I-Hamaš beze slova odepnul Bullymu balík a sundal mu ho ze zad. Tlust'och to strpěl bez odporu. Znal jsem ho natolik dobře, že jsem věděl, že je v té chvíli uvnitř dočista zlomený.

F-Catrike sebrala balík, který jsem zahodil do sněhu já, a přidala si ho ke svému.

Neměl jsem absolutně žádnou sílu. Jen zázrakem jsem se ještě držel na nohou. „Projdete?“ zeptal jsem se vůdce klanu huhlavě.

A-Caliform mi položil sedmiprstou ruku na rameno. Tohle gesto musel odkoukat buď ode mě, nebo od Bullyho.

„Zvládneme to,“ řekl. „Ty a Reginald uděláte nejlépe, když se vrátíte ke GRITTEKU. A dejte si pozor, abyste se vzájemně neoddělali.“

Nic jsem mu na to neřekl. Popadl jsem Bulla za paži a táhl jsem ho za sebou. A-Caliform a ostatní zůstali u zdi. Vytáhli lana a připravovali si kotvicí háky. Ztratili jsme je z dohledu, když jsme zahnuli za nejbližší roh.

„Tak pojd'. Bully! Musíme odsud vypadnout.“

Můj starý přítel se rozbřečel. Já jsem ale musel myslet na A-Califorma a jeho soukmenovce.

Že zrovna Centrifaaalové...

Galorňané jim udělali to nejstrašlivější, co vůbec existuje - sebrali jim osobnost i odvahu žít - jen život samotný jim ponechali. Proč tedy se mělo stát zachránci Galorňanů právě jedenáct Centrifaaalů?

Jaká to ironie, pomyslel jsem si. Jedinou nadějí pro Plantagoo jsou nyní největší psychičtí mrzáci, jací v této galaxii žijí.

6.

Kaif Chiriatha toužila po okamžiku, kdy se shromáždí bílá flotila. Černé galornské lodě na ně čekaly v obrovském počtu v dosud bezvýznamné soustavě, kterou jim Loud Myriád uvedla jako sraziště.

Vojevůdkyně uspořádala svazy tak, aby měly na dostřel každý bod v soustavě a mohly pálit, aniž ohrozí vlastní jednotky. Ne že by jí záleželo na případných ztrátách, nicméně vítězství beze ztrát mělo nesmírnou strategickou hodnotu.

Kromě toho šlo o to zničit bez výjimky všechny bílé lodě.

Kaif Chiriatha sice chápala, že druhá strana se pokusí o shifting; být na jejich místě, udělala by totéž. V žádném případě by nestrpěla, aby se někdo stavěl proti jejím záměrům.

Když myslela na to, co bude po vítězství, zmocnil se jí mlhavý, nedobry pocit. Co se stane, až přestanou existovat nepřátelé? Až bude vyhlazen všechen život v Plantagu? Budou si muset najít jiné galaxie, nebo se začnou potírat vzájemně, až zbude úplně poslední loď?

Galorňanka věděla, že poslední černou loď bude KEMPEST. Ještě ale nenadešla správná chvíle.

Vtom se z hyperprostoru vynořila první bílá loď a za ní se hrnuly do normálního vesmíru další. Kaif Chiriatha, galornská vojevůdkyně, vydala rozkaz k palbě.

A-Caliform pozoroval ty dva, jak odcházejí. Oba lidé, obyvatelé vzdálené galaxie, se projeví v Plantagu jako nadmíru schopní, spolehliví přátelé. Když se vzalo v úvahu, jak Galorňané zareagovali v poli záření - totiž neúprosnými válečnými taženými — pak se Rhodan a Bull ukázali v příznivém světle. Budili nesmírnou úctu svou vůlí.

Vůdce klanu pocítil určitou bezradnost kvůli tomu, že jim nedokázal pomoci. Nikdy předtím neviděl oba Pozemšťany v tak zuboženém stavu.

Pohlédl vzhůru. Bylo třeba zachytit kotvu až na koruně zdi. Jeden z nich ji musí *vrhnout* nahoru. I kdyby to musel zkusit stokrát.

Podle Rhodana už strážce Srdce-PET, android jménem Szuker, nežil. A-Calif omí se však obával, aby jim nezabránil zlést zeď nějaký robot. Proto chtěl, aby výstup trval co nejkratší dobu. Neměl v úmyslu použít tak těsně před cílem zbraň a zbytečně na sebe upozornit černou loď.

Zdalo se mu, že největší tělesnou silou oplývá T-Legiaaw. Bývalý výherci daní se v posledních týdnech viditelně zotavil; zbavil se myšlenek na sebevraždu, které se dostavovaly vždy bezprostředně po shiftingu. Jestli to nedokáže on, tak už nikdo.

„Náš osud je v tvých rukou, T-Legiaawe," zapřísahal vůdce klanu Centrifaaala. „Musíš to zvládnout, je to velmi důležité."

Hromotlucky Centrifaaal na to nic neřekl a soustředil se, pohled upřený do prázdna. Potom uchopil kotvu, do druhé ruky lano, několikrát se rozmáchl - a vymrštil hák vzhůru.

A-Caliform sledoval, jak kotva proráží vířící sněh, a zprvu měl dojem, že to T-Legiaaw nedokázal. Vzápětí ale poznal, že ho podcenil.

„Ano!" vykřikl vítězně, když cinkla o korunu zdi a zahákovala se o ni.

T-Legiaiw na zkoušku několikrát trhl lanem. Kotva držela.

35

„Polezu jako první," rozhodl vůdce klanu. „Vy začnete šplhat jeden po druhém, až budu na zdi."

Sundal si balík s genovou hmotou ze zad a uvědomil si, že výstup nebude snadný. Tvorové jako Rhodan a Bull byli mnohem lépe uzpůsobení k lezení; měli dvě symetrické uchopovací ruce. Ruce Centrifaaů byly však naprosto rozdílné - levá svírací a lopatovitá, hodící se k uchopování jen částečně. Pravá zase měla sedm ostrých nehtů, jež mohly snadno přešmíknout lano.

A-Caliform si proto musel dávat velmi; dobrý pozor, aby se nedopustil chyby. Stačil jeden neopatrný pohyb a mohl se zřítit;

dolů. Naštěstí mu pomáhaly přiléhavé rukavice žlutého ochranného obleku. Většinu práce ale zastal nohama. Čím byl výš, tím lezl zručněji a rychleji.

„Jak to jde?" křikl na něj kdosi zdola a druhý se přidal: „Ty to zvládneš, A-Califorme!"

Po pěti minutách měl za sebou třetinu výstupu a opouštěly ho síly. Pravou ruku prakticky necítil, a přece šplhal zatvrzele dál, když dolehl na korunu zdi, byl naprosto vyčerpaný.

Nahoře bylo hodně kluzko. Kotva byla zaháknutá za malý výstupek. A-Caliform si uvědomil, že měl štěstí. Stačilo, aby se výstupek ulomil, a on by se rozplácl dole. V té chvíli mu ale bylo všechno jedno. Uvolnil kotvu a zasekl ji ve spáře, z které se nemohla jen tak snadno vyvléknout.

„Ať leze další!" křikl dolů. Vzápětí vysoukal zpoza opasku své lano a spustil je dolů. Po něm pak vytáhl další lana, aby mohli lézt i ostatní.

Než začal šplhat poslední Centrifaa, přivázal k lanům balíky s genovou hmotou, které pak ostatní vytáhli.

Stálo jich tam potom na koruně zdi všech jedenáct. Vysílení, ale prodchnutí novým sebevědomým pocitem. A-Caliform mu-

sel myslet na Perryho Rhodana. Terranec se patrně domníval, že přinášejí operaci v dračí sluji velkou oběť. To ale nebyla pravda. Pokud uspějí, bude to pro ně znamenat velmi mnoho. Získají na určitou dobu hrdost a sebeúctu, tedy to, co jim vlastně navždycky vzal shifting.

^^^

A-Caliform hleděl upřeně do vánice a neměl příliš dobrý pocit. Mezi vířícími vločkami se pohybovaly stíny, které mu nejspíš vyčarovávala jeho vlastní představivost. Neodvažoval se zapnout lokátory zabudované do obleku. Někde tam nad nimi pořád ještě visela jako temná hrozba válečná galornská loď.

Věděli, že v Gaalu bylo k dispozici celé vojsko robotů. A-Caliform se těchto strojů bál. Proto byl rád, když konečně viděli; k dračí sluji. Oranžová pochodeň násilí jim ukazovala cestu. Energetický sloup čněl přímo nad slují uprostřed plošiny Srdce-PET;

A-Caliform se přesunul do čela. Nikdo; z nich stále ještě necítil, že by na něj účinně kovalo záření vyvolávající agresivitu. Tady nahoře nebyly patrné žádné známky pustošení a zkázy. Bylo mu jasné, že vstupují do svatých míst Galorňanů. Sem, na nejvyšší plošinu Gaala, do pravlastního centra galornské civilizace, nesměl nikdy vkročit žádný Centrifaa.

Míjeli bílé bungalovy a v každých dveřích mohl číhat případný nepřítel.

A-Caliform se přitom nebál o svůj život, bylo mu jedno, zda přežije, nebo zemře. On a jeho klan ale náhle získali na důležitosti. Nesměli zahynout, protože na nich závisela budoucnost celého Planta-

ga.

A právě v tom tkvěl problém. Vůdce klanu si vážně kladl otázku, zda jednají správně. Co bude následovat, jestliže se jim skutečně podaří opravit draka? Třeba budou

moc na základě nabytých znalostí stejně postupovat také na Pondoru a Bushtamu; možná dokonce i na Helter Baakenu, pokud si na něj najdou schůdnou cestu.

Galorňané budou opět normální. Válka v Plantagu skončí a Centrifaaalové se dostanou znovu do područí. Válka si nyní žádala nepředstavitelné oběti. A-Caliform nevěřil, že by jeho národ unikl vyhlazení. Určitě ne v případě, že budou i nadále řídit černé galornské lodě.

Na druhé straně však byli jeho soukmenovci nepostižení shiftingem svým způsobem šťastnější. Jistě, umírali, při nejmenším však mohli *bojovat* o svůj život. Nic jiného nikdy ani nechťeli. Nepovažovali za důležitý život sám o sobě, ale způsob, jakým žili.

Vůdce klanu ale měl určitou vizi. Vybavil si panorama Plantaga; takového, v němž mají své místo agresivní Centrifaaalové, kde si mohou vybíjet svou útočnost, přesně jak to vyhovuje jejich povaze.

Nemusejí přece bojovat proti cizím národům, bohatě si vystačí s konflikty mezi sebou. A-Caliform snil o jakési centrifaaalské rezervaci, v níž by byl jeho národ šťastný. Jiné národy ať si žijí v míru, postačí, že Galorňané budou střežit hranice této rezervace.

Hlavní bylo, aby skončil útlak trvající celá tisíciletí.

Až se jemu a jeho soukmenovcům povede zpacifikovat draka, nebudou mít Galorňané na vybranou. Potom si promluví s Kaif Chiriathou - nebo s někým jiným - a uvede cenu za pomoc.

„Stát!“ vykřikl v té chvíli T-Legiw.

A-Caliform sebou trhl.

Bývalý výběrčí daní se snažil proniknout očima sněhovou vánicí. „Měl jsem dojem, jako bych něco zahlédl,“ ospravedlňoval se. „Možná se mi to jen zdálo.“

Blížili se po široké černé cestě ke středu plošiny. Domy vpravo i vlevo působily přízračně jako prastaré zříceniny. A-Caliform

si nedovedl představit, že v nich předtím někdo bydlel.

Vtom se před nimi objevilo prostranství o průměru osm set metrů. Bylo to Pole nápisů. Ze země se tyčily stovky sloupů. Byly různě vysoké, podle jeho odhadu většinou tak od deseti do dvaceti metrů. Stříbřité leštěné plochy byly hustě popsané znaky. Vůdce klanu věděl, že jsou to památníky; v každém z nich byly ostatky vědomí neznámého počtu zesnulých Galorňanů.

Pole nápisů bylo v jeho očích jakýmsi hřbitovem. Centrifaaalové neměli ke svým nebožtíkům žádnou velkou učtu. Mrtvoly likvidovali nebo recyklovali, rozhodně je nepohřbívali.

Zdejší sloupy však dokazovaly, jak se Galorňané považují za důležité a hodné toho, aby na ně zbyla památka i po jejich smrti. A-Caliform v tom spatřoval nebezpečné přeceňování. Jak bylo nebezpečné, to dokládala momentální situace v Plantagu.

Předstoupil před ostatní a pokynul jim. Centrifaaalové se nejistě blížili k oranžové louči s vůdcem klanu v čele. A-Caliform měl dojem, že balík na jeho zádech váží snad tunu.

Šachta měřila v průměru sedmdesát metrů. Jak byla hluboká, se nedalo na pohled odhadnout.

A-Caliform přistoupil až k okraji jícnu. Stačil jeden krok a spadl by do oranžové záře. O její povaze se nedalo říct nic určitého. Bylo dost možné, že tato neznámá forma energie zabíjela. Třeba šlo o dezintegrační záření. Vůdce rozmotal lano, které měl připevněné za opaskem a hodil jeden konec pro propasti. Nic se nestalo.

Po chvíli lano znovu vytáhl. Bylo nepoškozené. Zkusil, jak je pevné, ale drželo stejně jako předtím. Napřáhl ruky a podržel ji na šachtou. „Nemyslím si, že je to nebezpečné,“ prohlásil po chvíli.

„Jak šachta je hluboká?" zeptal se ho T-Legiaaw.

„To mi Perry Rhodan neřekl. Nevěřím ale, že by to bylo víc než sto metrů."

Bývalý výherci daní zvedl jedno z lan a namítl: „Tohle nám vystačí maximálně na padesát metrů. Měli jsme s tím počítat."

„To ano," přisvědčil A-Caliform nerozhodně. „Vypadá to, že jsme udělali chybu." Nebyl ale ochoten zrušit akci kvůli takové maličkosti. Až příliš dobře mu uvízla v hlavě jeho vize. V jejím uskutečnění se nenechá zastavit ani nedostatečně dlouhými lany.

i. Rozhodl se, že nouzově zapne některé agregáty zbudované v ochranném obleku. Na vnitřní ploše přílby se rozsvítily různé kontrolky. Jedna z nich patřila pasivnímu lokátoru. A-Caliform propátral řadu výsečí v bezprostředním vesmíru, potom • město a okolí a nakonec planetu a oběž-. hou dráhu.

Když zaměřil draka a pochodeň násilí, došlo k mocné výchylce. Až na orbit jinak přesně pracující lokátory nedosáhly^ Z toho A-Caliform usoudil, že ani oni je odtamtud nemohou zaměřit.

: V blízkosti dračí sluje byli tedy relativně v bezpečí. Pro černou galornskou loď prostě neexistovali. A to v případě, že uvedou do provozu ochranné obleky.

„Nacházíme se uprostřed záření neslýchané silného energetického zdroje," prohlásil vůdce. „Myslím si, že nám nic nehrozí, když použijeme obleky na plný výkon. Zapněte si všechno, co potřebujete. Nezapomeňte na antigravitu a ochranné štíty. Jen žádnou aktivní lokaci. Možná by si nahoře všimli impulsů."

„Co přílbová radiostanice?"

„Raději ne," odpověděl A-Caliform po chvíli váhání. „Kdo bude chtít něco říct, prostě bude mluvit pořádně nahlas." Zamířil v aktivovaném obleku nad šachtu.

yi

Po několika metrech už jen stěží rozeznával ostatní.

„Držte se pohromadě!" zavelel. „Jinak se ztratíme jeden druhému."

Počkal, až se shromáždí celý klan. Vzápětí je pohltilo oranžové médium. Snášeli se metr po metru dolů a brzy už nevěděli, jak jsou hluboko pod úrovní plošiny Srdce-PET. Jejich zrakové lišty nevnímaly nic víc než intenzivní barvu energetického záření, protože neměly dostatečnou rozlišovací schopnost.

Po několika minutách narazil A-Caliform nohama na pevný podklad; zjistil, že jde o vrcholek galornské lodi stejné třídy jako PEGOOM. Na dno dračí sluje jim tedy zbývalo ještě 38 metrů.

Sestup jim trval dvě minuty. Nejistě *tápali*, protože viditelnost byla stejně mizerná jako nahoře. T-Legiaaw a E-Emergen objevili poškozená zařízení, o nichž jim vyprávěl Rhodan. Zdálo se, jako by právě z nich vycházela oranžová záře. Bylo dost dobře možné, že měla signalizovat poruchu.

Po dalších pěti minutách narazili na otevřený poklop. A-Califormovi bylo jasné, že našli vstup do dračího hnízda. Vypnul antigrav a sešplhal dolů po žebříku.

^ ^ ^

Šachta měřila v průměru šest metrů. Asi po dvaceti metrech se A-Caliform dostal do temné kaverny. Z neznámého zdroje se linulo červené světlo, které mu barvou připomínalo rozžhavené železo. Pohled na teploměr mu však ukázal, že je tu pouhých pět stupňů nad nulou.

Stál na prkně, které bylo součástí rozlehlého spleteného lešení. Ustoupil stranou a udělal místo ostatním. B-Zagristas, T-Legiaaw, E-Emergen, K-Fordes... byli tu všichni. Vůdce se přesvědčil, že jsou v dobrém stavu. Ani jeden neměl v bez-

prostřední blízkosti zdroje záření vyvolávajícího agresivitu, potíže.

Sluj měla na výšku šedesát a na šířku čtyřicet pět metrů. To věděl A-Caliform od Rhodana. Byla celá vyplněná lešením. Žebříky a lávky umožňovaly dostat se až ke stěnám. Každý čtvereční centimetr byl porostlý masově zbarvenou substancí, stejnou, jakou měli Centrifaaalové v balících na zádech.

Čím déle se centrifaaalský vůdce rozhlížel, tím víc detailů rozlišoval v rudém světle. Odhadoval, že tak polovina genové masy se proměnila v tmavé hněsivé boláky. Na několika místech bylo jasně vidět, jak daleko už postoupila zkáza. Z tkáně napadené hnilobou se uvolňovalo neuvěřitelné množství agresivních složek vědomí, jež byly odebrány mladým Galorňanům, a probíhal naprosto nekontrolovaný proces.

A-Caliform odhadoval, že k naprostému vyprázdnění draka by došlo už jen za několika málo dní. I to však možná bohatě postačí, aby Plantagoo utrpělo poslední smrtelný úder.

„Odepněte si balíky!“ nařídil ostatním.

„Začneme s operací!“

Všichni uposlechli jeho rozkaz bez komentáře, až na analytika B-Zagristase, který vykřikl: „Vidím jeden problém, Cali-forme.“

„Jaký?“

„Jaká je celková hmotnost genové substance na těchto zdech, co myslíš?“

A-Caliform se rozhlédl a odpověděl: „To se dá těžko říct. Možná to dělá několik tun.“

„Správně. Letmo jsem to spočítal na třicet tun.“

„To je možné. No a?“ „Polovina téhle hmoty už odumřela. A my jsme přivezli z Taš-Termu ubohých tři sta kilogramů. Podle mě to nebude na opravu stačit.“

A-Caliform cítil, jak se v něm vzmáhá

hněv. Bylo mu dočista jedno, k jakému výsledku došel B-Zagristas. Jízlivě se ušklíbl a řekl: „Momentálně nemáme možnost vrátit se na Taš-Term. Nehledě na to, že Quer-Gen a jeho podřízení nemohli ani za nic nasbírat potřebné množství genové masy.“

„To vím,“ špitl analytik. „Já jenom chtěl...“

„Buď už zticha! Uděláme, co je v našich silách.“ Vůdce si ihned uvědomil, že pozitronickému specialistovi krivdil. Vztekal se jen proto, že viděl, jak je najednou ohroženo splnění úkolu. Současně zaznamenal, že je opět vůbec schopný pociťovat hněv. Vzhledem k tomu, že prodělal shifting, to nebylo ani trochu samozřejmé. Začal doufat, že se znovu zregeneruje část jeho osobnosti.

„Něco na tvých závěrech přece jen je,“ prohlásil smířlivě. „Nejdřív musíme zjistit, kde se snět rozšířila nejvíc. A do těch míst aplikujeme naši genovou hmotu.“

A-Caliform odhadoval, že rozloha stěn v kaverně činí víc než pět tisíc čtverečních metrů. Zdálo se, že ve srovnání s tím není tři sta kilogramů vskutku mnoho.

V šeru nebylo možné rozeznat nejhůř postižená místa. Centrifaaalové se rozdělili a kamerami zaznamenávali plochy stěn. A-Caliform si vzal na starost část ve spodním zaohlení, kde Rhodan a Bully našli mrtvého Centrifaaala. Jeho mrtvola tam stále ležela, i když už značně zpráchnivělá. Vůdce se o ni nestaral.

Po půlhodině vložil nasbíraná data do mikropočítače zabudovaného v obleku a vyhodnotil je. Technické možnosti galornských ochranných obleků ho fascinovaly. Nechal si promítnout holografický obraz na vnitřní stranu přilby a posléze rozhodl, kam je třeba nasadit dovezený genový materiál.

Vydal podřízeným přesné rozkazy a opět se věnoval spodnímu oblouku jeskyně. Slezl po žebříku dolů i s balíkem na zá-

dech. Přirozeně se tam mohl snést pomoci antigravu, stejně jako ostatní i on se ale pudově styděla použít na tomto místě vyspělou technologii. Jeskyně působila starobylým dojmem a současně vnímali citlivě její význam.

Dračí sluj na Galomu byla starší a důležitější než všechno, co kdy stvořil nějaký Centrifaaal. Jestliže se jim však podaří opravit závadu, založí také jeho národ určitou tradici a najde uplatnění. Ostatní národy už nebudou moci ignorovat jeho hlas.

^ A ^

A-Caliform roztrhl obal. Rozevřel dutou levou lopatu a nabral asi půl kilogramu mazlavé genové masy. Tu pak roztřel po polovině čtverečního metru odumřelé tkáně. Bylo dost obtížné nanést dostatečně tenkou vrstvu hmoty, protože se okamžitě lepila k mrtvému podkladu. Měl dojem, že se substance do něj doslova vpíjí.

„Nejde to!“ vykřikl T-Legiaaw zklamaně shora. „Hrozně to ulpívá!“

„Já jsem na tom stejně!“ hlásil zleva K-Fordes. „Nemůžu hmotu nanést plošně, okamžitě vytváří cucky.“

A-Caliform zaklonil hlavu. T-Legiaawa a K-Fordes skoro neviděl. V kalném světle si uvědomil nevýhody zrakové lišty. Dvě oddělené oči by zřejmě mohly mnohem lépe zpracovávat optické vjemy. Než došlo k shiftingu, nikdy o tom neuvažoval, nyní v něm ale sebemenší nezdar vyvolával temné myšlenky.

„Nebudeme si toho všímat,“ nařídil ostatním. „Když to nejde pořádně roztírat, necháme tam prostě cucky. Tašterma-ni s tím pravděpodobně počítali.“

Alespoň doufám, dodal v duchu.

Už se dál nezdržoval detaily. Rychle nabíral genovou masu do levé lopaty a roztřel ji po odumřelých místech. Za čtvrt hodiny mu došly zásoby. A co teď? Nevě

děl přesně, co se stane. Každopádně příliš nepočítal s viditelným účinkem.

Protože nebyli schopni vnímat záření vyvolávající agresi, neměli možnost zhodnotit, zda uspěli. Záření možná už momentálně sláblo. Třeba už to pocítují Rhodan a Bull.

A-Caliform si umínil, že počkají šest hodin. Pak už se to musí nějak projevit — ať už tak nebo onak. To už bude jedno, jestli je černá loď nad Gaalem zaměří, nebo ne. S pudovou pochybovačností pozoroval opravené úseky. *Čerstvá tkáň barvy masa nad hniјící hmotou.*

Soustředil se na tlustý chuchvalec. Náhle měl dojem, jako by se povrch v tom místě změnil. *Ošetřená plocha se zvětšila,* napadlo ho.

•

„Hej!“ zaslechl shora výkřik. Opět to byl T-Legiaaw. „Califorme! Pojd' sem ke mně» prosím! Musíš se na něco podívat!“

„Co je?“ zvolal vůdce klanu - aniž od-, trhl pohled od místa, na které hleděl předtím.

„Tady něco roste!“

A-Califormova skepse se proměnila v triumf. Neuposlechl T-Legiaawovy prosby. Nevnímal ani výkřiky, jež k němu doléhaly ze všech stran. Fascinovaně hleděl na zdravou tkáň, která se rozrůstala přímo explozivně. Rostla, bujela a zakrátko pokryla úctyhodnou plochu. Stravovala starou tkáň a jemu to připadalo až přízračné.

Odumřelá genová substance jí sloužila k růstu. Zdravá tkáň ji rozkládala na základní biologické látky a rostla z nich. Izolované úseky srůstaly v souvislý povlak v řádu minut.

A-Caliform se nemohl usmívat, jak to vidával u Perryho Rhodana, k tomu mu chyběly příslušné lícni svaly. Neprojevoval niternou radost. Kdo by ho také mohl vidět v zšeřelé sluji?

Jeho skepsi náhle vystřídal optimismus. „Myslím, že jsme to dokázali,“ dostal ze sebe tiše.

Podřízení nemohli slyšet jeho slova. Ani nemuseli, protože všichni viděli, že se všude v dračí slují odehrává totéž co u něj dole. Zbývala pouze jedna úzkost vzbuzující otázka: Jak se vlastně obecně projevilo, že se jim podařilo splnit úkol? A-Caliform se chtěl neprodleně přesvědčit, jak to vypadá venku.

7.

Foremon zaujal postavení ve vzdálenosti deset světelných let. Ze soustavy Blont se nedalo přímo pozorovat, co se děje na Galomu. Proto nevěděl, jak uspěli Perry Rhodan, Reginald Bull a Centrifaaalové. Neměl ani tušení, zda GRITTEK dosáhl plánovaného cíle. Nemohl použít aktivní lokační impulsy, stejně by byly k ničemu na tak velkou vzdálenost. Místo toho si pohrával s myšlenkou vyslat zaměřovači boji.

Vzápětí ji Adiat zavrhl, protože by zaručeně vzbudila podezření, kdyby ji někdo náhodou objevil. Na černé galornské lodi by si ji možná dokonce spojili s GRIT-TEKEM.

Věnoval tedy pozornost událostem v Plantagu. Neúnavně třídl útržky radiogramů, aby si vytvořil jakýs takýs obrázek. Snažil se tak rozptýlit svůj neklid.

Vyhlažovací válka všech proti všem trvala i nadále. Pro tvora, který si vždy ze všeho nejvíc cenil míru, to byla děsivá představa. Nic na tom ale nemohl změnit - nezbývalo mu než čekat. Blaho galaxie záviselo na těch dvou cizincích - a na Centrifaaalech.

Foremon pochyboval o tom, zda se v případě nouze odhodlají k nasazení posledních sil. Především v sektoru Helter Baakenu se události valily o překot. Jako první se rozšířila hrozná zpráva o zničující bitvě. Dobře pět tisíc centrifaaalských jednotek pod velením A-Gatergadda se podle

ní pokusilo proniknout do Pentrického mračna.

Akce skončila nezdarem, přesně jako to několik dní předtím předpověděl A-Caliform. A-Gatergadd byl po smrti. Z pěti tisíc lodí se podařilo uniknout pouze sto padesáti. Centrifaaalská flotila přestala existovat.

Krátce nato začala kolovat druhá zpráva. Rozrušila galornského strážce ještě víc než ta první. Mrtví Centrifaaalové neznamenal žádnou velkou ztrátu; co se však dělo *nyní*, zasáhlo nejcitlivější nerv Plantaga. Poblíž Pentrického mračna proti sobě stanuly v zuřivé bitvě černé a bílé galornské lodě. Foremon pochopil, že operace Loud Myriád ztroskotala. Marně doufal, že nedošlo k obětem na životě. Současně si uvědomoval, jak je naivní.

Bitva měla pouze jednu výhodu: Černá galornská strážní loď zaznamenává totéž co on. Strážce doufal, že zatouží zúčastnit se boje. Rozhodl se, že vyčká, jak se věci vyvinou. Ukolébával se naději, že až se vrátí do soustavy galornské hvězdy, bude černá loď pryč.

^ ^ ^

Vlekli jsme se sněhovou bouří ven z města. Hodně by se nám hodil nějaký nepřítel. Někdo, koho bychom mohli porazit a vybit si na něm svou agresivitu. Jak jsme na tom ale momentálně byli, bezpochyby bychom narazili na Haluřana. Jenže v Gaalu bylo jako po vymření.

Jen mrtvoly ve slumech svědčily o urputných bojích, jež se zde odehrály. Tu a tam jsme zahlédli robota. Šlo o pozůstatky automatického systému zajišťujícího pořádek v městských čtvrtích.

Alespoň se někdo stará o řádné odstranění nebožtíka, pomyslel jsem si cynicky. Věděl jsem, že takhle nikdy neuvažuji, že se za normálních okolností vyznačuji vysoce vyvinutým soucitem. Teď jsem byl však pod mentálním tlakem.

Bláznil jsem. Tlust'och vlekoucí se vedle mě mohl mluvit o štěstí, že jsem ho znal tak dlouho. *Proč se na něj prostě nevykas-lu? S roztřesenými koleny jsem přešel hranici města a zamířil na náhorní plošinu. Místo, kde ležel rozbitý GRITTEK, bylo mimo dohled.*

Vtom mě cosi zezadu postrčilo. Myslel jsem si, že to udělal břichoun, nejspíš ale do mě vrazil poryv větru.

„Co je?“ vyprskl Bully. „Co na mě tak čumíš?“

Sevřel jsem ruce v pěst - a zase jsem je s vypětím vůle otevřel. „Nic!“ křikl jsem na něj vztekle.

Trvalo nám půl hodiny, než jsme se doploughali ke GRITTEKU. Prolezli jsme do člunu poslední nepoškozenou komorou. Obestřelo nás ticho. Uvažoval jsem, jestli by nebylo lepší zůstat venku ve vánici. Věděli jsme však, že ještě mohou být potíže s černou galornskou lodí nebo s A-Califormem.

Museli jsme šetřit síly. Až půjde do tuhého — a já v to doufal! — potřebovali jsme být akceschopní.

Sedli jsme si na velitelském můstku proti sobě a snad po hodině Bull zaklel: „Sakra, já už to nevydržím!“

„Jsi odporný slaboch!“ odpověděl jsem. Při nejlepší vůli jsem netušil, co mě vedlo k tomuto výroku. Bylo dost nerozumné a hlavně životu nebezpečné ho teď urážet. Reginald Bull nebyl snadný protivník. Nemohl jsem ho v žádném případě podceňovat a myslet si, že ho zvládnou levou zadní.

Tlust'och zafrkal a zbrunátněl, ale nevyjel po mně.

Znervózňovala nás především nejistota. Jestlipak se povedlo A-Califormovi a jeho soukmenovcům splnit úkol? Nebyli jsme schopni říct. Mentální tlak přetrvával. Přecházeli jsme oba rozrušeně po velitelském můstku.

Po dvou hodinách Bull zařval: „Už to

fakt nejde! Musím odsud vypadnout, Perry!“

„A jak to chceš udělat?“ zeptal jsem se ho vyčerpaně. „GRITTEK je na maděru a nemá žádný pomocný člun.“

„Skafandr má přece letový ústrojí,“ namítl Bull. „Poletím v něm.“

„To nemá smysl. Uplynou léta, než se dostaneš z dosahu záření.“

„To je mi fuk!“

„Jsi idiot!“ zavrčel jsem zlostně. „Ob-. lek není konstruovaný pro lidi, ale pro Galornány. Nepřežiješ v něm ani týden. A kromě toho je tu ještě černá loď. Chceš nás všechny prozradit?“

Reginald Bull zbledl a vyhrkl: „Na to. .> na to jsem zapomněl.“

Byl zázrak, že jsme se ještě neuškrtili. Nejspíš nám chyběla vůle.

Po šesti hodinách se však věci konečně pohnuly. Pasivní lokalizace GRITTEKU, ukázala, že devítisetmetrová kosmická loď .nahore odstartovala z oběžné dráhy, a se zatajeným dechem jsme sledovali, jak zamířila k hranicím soustavy. Ani ne za pět minut nám zmizela z obrazovky.

Neměl jsem tušení, proč to udělali. Nicméně jsem pocítil nesmírnou úlevu, a tak jsem o tom dlouho nemudroval. •

„Tak fajn. Bully!“ zavrčel jsem nevrle. „Teď zapni ten svůj zatracený ohoz a zmiz! Pro mě za mě to můžeš vzít rovnou do Mléčné dráhy. Tedy pokud víš, kterým směrem leží.“

„Počkej.“

„Cože?“

„Řekl jsem ti, abys počkal. Mluvím snad topsidsky, nebo co?“

Málem jsem se na něj vrhl, naštěstí jsem si ale všiml, že tlust'och sedí v křesle podivně zkroucený, jakoby pohroužený do svého nitra. Bylo mi jasné, že by se vůbec nebránil. Mohl jsem místo toho klidně rozkopnout dveře.

Najednou zvedl hlavu a zeptal se mě: „Cítíš to taky, Perry?“

„Ne. Co?“

Zatvářil se vítězoslavně a vykřikl: „Záření-slábne, Perry!“

Stál jsem tam, jako by do mě uhodil blesk. Na okamžik jsem se zaposlouchal do svého nitra. Skutečně? můj starý pří- tel měl pravdu.

^^^
; . . .

Podobalo se to pocitu, který se našince zmocňuje, když polevuje silná bolest. Každou vteřinou mi bylo lehčeji. Teprve nyní jsem si všiml, jak jsem po celém těle zbrocený studeným potem. Zkolaboval bych, nebýt buněčného aktivátoru.

Během hodiny klesla intenzita záření na hodnotu, kterou jsme prakticky nevnímali. Naše účinnost byla tatam. Nicméně jsem cítil, že někde daleko v galaxii se nacházejí další zdroje záření vyvolávající agresivitu. Dokud nebudou odstraněny, nebudou mít citlivé bytosti jako Galorňané žádný klid.

„Hele, Reginalde... Omlouvám se, za všechno, co jsem ti řekl.“

Thust'och se ušklíbl a odpověděl: „To nic, Perry. Víš přece, že mám hroší kůži. Na-štvu se ale, jestli mi rychle nezačneš zase říkat Bully.“

Opustili jsme zničený GRITTEK a s aktivovanými letovými agregáty jsme se hnali sněhovou bouří zuřící nad Gaalem. Po chvíli jsme našli místo, kde jsme se ^ rozešli s A-Califormem a jeho soukmenovci. Neobjevili jsme žádné stopy. Znamenalo to, že nejspíš v pořádku vylezli na plošinu Srdce-PET.

Ve dvacetimetrové výšce jsme rychle přelétali galornské bungalovy. Za nimi se rozprostíralo Pole nápisů - a pochodeň násilí, oranžové energetické pole vysoké padesát metrů. Přistáli jsme na okraji šachty.

„Počkej! “řekl jsem thust'ochovi a naznačil jsem mu, aby nic nepodnikal. Zapnul

jsem vysílačku a snažil jsem se navázat kontakt s A-Califormem. Po několika minutách jsem dostal odpověď.

Centrifugalové se nacházeli dole ve sluji a čekali. Protože prošli shiftingem, neměli možnost vnímat, jak záření polevuje. A už vůbec nemohli vědět o záhadném zmizení černé galornské lodi.

Krátce nato se vynořili z oranžového sloupu. Všech jedenáct. Ani jeden z nich nebyl zraněný, ani nijak postižený, naopak. Měl jsem dojem, jako by během akce získali sebevědomí.

Společně s A-Califormem jsem ještě jednou sestoupil dolů. Smrad v hnízdě byl stejně příšerný jako předtím, nicméně osmdesát procent odumřelé tkáně už přerostla čerstvá genová masa. : Brzy přestalo sněžit. Viděl jsem, jak se z oblohy snáší na město bílý vejčitý galomský člun.

^^^

Foremon nám vysvětlil okolnosti bitvy o Helter Baaken; bylo nám jasné, proč ^ černá loď tak nenadále vyklidila pole. Pomyslel jsem na Loud Myriád a její posádku. Ve hře by muselo být víc než jen štěstí, aby SCARVAKEN přestál boj bez úhony. Shifting se zjevně minul účinkem. To jsme ale předpovídali.

Nyní jsme měli za úkol naložit s ostatními draky v Plantagu stejně jako s tím na Galornu. Ani v nejmenším jsme už nepochybovali o tom, že se nám to podaří. Akcí na Bushtamu a Pondoru jsem viděl jednoznačně jako předem zdařilou. Na Helter Baakenu nás ale čekal těžký, na první pohled neřešitelný problém. Zdálo se, že je sice možné kdykoli vletět do Pentrického mračna - ale co potom? V Mračnu se soustředily tisíce černých lodí. Na Galornu jsme se nedokázali vypořádat s jednou jedinou.

„Musíme zaútočit ještě dnes,“ naléhal

Foremon. „Každá hodina zdržení stojí nespočet životů.“

„Moment," namítl tlust'och. „Je ti doufám jasné, že se nemůžu na Helter Baakenu jenom tak produčirovat? Že nestačí jenom hop - a jsme tam?" i „To je mi jasné," odpověděl strážce poklidně.

„Tak proč ty vznešený kecy? Ze všeho nejdřív potřebujeme plán. A to zatraceně dobrý plán.“

, Reginald Bull a Foremon se odmlčeli. Zticha byli také Centrifugalové. Dobře věděli, že i při případné druhé misi bude všechno zase na nich. Nikdy předtím jsem neviděl A-California a jeho soukmenovce tak spokojené jako v té chvíli. ; „Máme ještě jeden problém, který vám všem jaksi unikl," prohlásil jsem. i Bully pozvedl obočí a zavrčel: „A sice?"

„Od chvíle, kdy jsme poprvé pronikli do Pentrického mračna, víme, že se v něm buduje obrovský objekt. Říkali mu Heliotická tvrz *.“

„Vzpomínám si...," zamumlal Bully a znovu se zatvářil znepokojeně. „Plástvo-vítej útvar, tloušťka pět set metrů, největší délka šest celých šest kilometrů. Co je s ním?"

„Quer-Gen nám řekl, že tvrz v Mračnu je zničená. Víme ale, že předtím byly dokončeny dvě jiné. Jedna z nich se nachází na cestě do Sluneční soustavy.“

Tlust'och se plácl dlaněmi do stehů a zaklel: „Do hajzlu! To je fakt. Nemáme nejmenší ponětí, k čemu je tahle tvrz dobrá..."

Děsilo mě maximálně všechno, co jsme zažili v souvislosti s Galorňany a Koalicí Thoregon. Nejdřív hřibovitý dům uprostřed Sluneční soustavy. Pak hořící draci, zmizelý druhý posel Thoregonu... seznam katastrof se dal libovolně rozšiřovat.

* poz/i, redakce: Jak vyplynulo z dalšího děje, byl termín Heliotický val nesprávný.

Nebyl jsem ochotný nečinně přihlížet, jak cosi neznámého ohrožuje mou vlast. „Drak je prozatím zneškodněn," prohlásil jsem. „Tím se uvolnil přístup na Most do nekonečna. Mám v úmyslu vrátit se domů ještě dnes. Je třeba varovat lidstvo před Heliotickou tvrzí.“

Náhle bylo hrobové ticho. Překvapení přítomných nemohlo být větší ani kdybych mezi ně hodil zapálenou bombu.

„Pokud už není pozdě," zasýčkoval si Bully zachmuřeně.

„Ty chceš nechat Plantagoo na holičkách?" zeptal se mě Foremon zdánlivě nezúčastněně. Výčitka v jeho hlasu se ale nedala přeslechnout.

„Ne, to nechci," odpověděl jsem. „Mám v úmyslu odskočit si domů jen na několik hodin. Přesně na tak dlouho, abych lidem . vysvětlil situaci. Nemohu to odkládat. Nemohu riskovat, že by moje zpráva nikdy nedorazila, kdybychom byli během další akce zabiti nebo zajati.“

„A potom?" vyzvídal strážce Bazaltové nížiny.

„Jakmile-ukončím návštěvu na Zemi, vrátím se po Mostu do nekonečna okamžitě zpátky na Galorn.“

„Tak moment," vmísil se do hovoru vzrušeně Bully. „Znamená to, že mě necháš tady, abych se smažil ve vlastní šťávě pod dohledem kostlivce a těch žvejkačkových ksichtů?"

„Ano. Vypracuješ mezitím spolu s A-Californem a Foremonem plán. Až se vrátím, zaútočíme na Helter Baaken.“ Bylo mi jasné, že mezi Mléčnou dráhou a Plantagem existuje zatím ještě blíže neurčené, avšak kosmicky významné spojení. Nikdy bych nedopustil zánik národů v téhle galaxii.

8.

Foremon stál poprvé po dlouhé době na bazaltové nížině. Už ani nevěřil, že se sem

někdy vrátí. Když ji tehdy opouštěl, byl přesvědčený, že musí zemřít daleko od vlasti.

A teď?

Odložil oblek oddělující jeho nohy od domovské půdy a křehké kostnaté údy se zapustily do štěrku.

Galomský bazalt -jediný materiál v univerzu, který mohl kdykoli morfovat. Foremon by byl rád zůstal v nížině navždy. Vytříbenými smysly tvora divočiny vycítil vyprahlou skálu. Krasová krajina byla v jeho očích to nejkrásnější, co mohlo být. Prožíval chvíle absolutního štěstí. Přitom se domníval, že je příliš věcný, než aby podléhal těmto povznášejícím pocitům.

Z bazaltu čněl umělý útvar. Budova měřila na výšku 33 metrů a v hrubých rysech se podobala nadrozměrnému hříbu. Zde

začínal i končil Most do nekonečna. Galomský Hřib tvořil jeden z mostních pilířů.

Perry Rhodan mu naposledy zamával. Zamířil ke stříbrnému ostění a zakrátko zmizel. Foremon věděl, že Terranec v mlze došel na vlastní Most do nekonečna.

„Teď jde domů,“ řekl nakysle Reginald Bull stojící vedle strážce.

„Ano.“

„Ani nevíš, jak rád bych byl s ním. Nedovedu ti ani popsat jak rád. I kdyby to bylo jenom na pár hodin. Víš, jaký to je, když se někdo vrátí domů, Foremone?“

Tlustouch se zamyšleně zahleděl do dále. Strážce si ho měřil pohledem ze strany. Reginald Bull zíral na Hřib, ale jako by svým pohledem stavbu pronikal.

„Ano,“ hlesl Foremon tiše. „Já vím, jaké to je.“